

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VĂNĂTORILOR DIN ROMANIA
Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923
SEDIUL „UNIUNEI”
PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7—BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI, A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și D-r GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, PETRE BALACIU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, D-r I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, D-r I. E. COSTINESCU, Prof. D-r ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, D-r C. LEONTE, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), COLONEL A. MICU H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, N. MANTU, Prof. D-r N. MEȚIANU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal) DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, GEORGE A. PLAGINO, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, D-r L. SKUPIEWSKI, Dr. O. STOICHIȚĂ, VASILE ȘTEFAN, Prof. D-r G. SLAVU, Prof. D-r G. UDRISCHI

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupă în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la «REVISTA VÂNĂTORILOR».

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la «REVISTA VÂNĂTORILOR» de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la «REVISTA VÂNĂTORILOR» este obligatoriu pentru toți membrii «UNIUNEI».

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

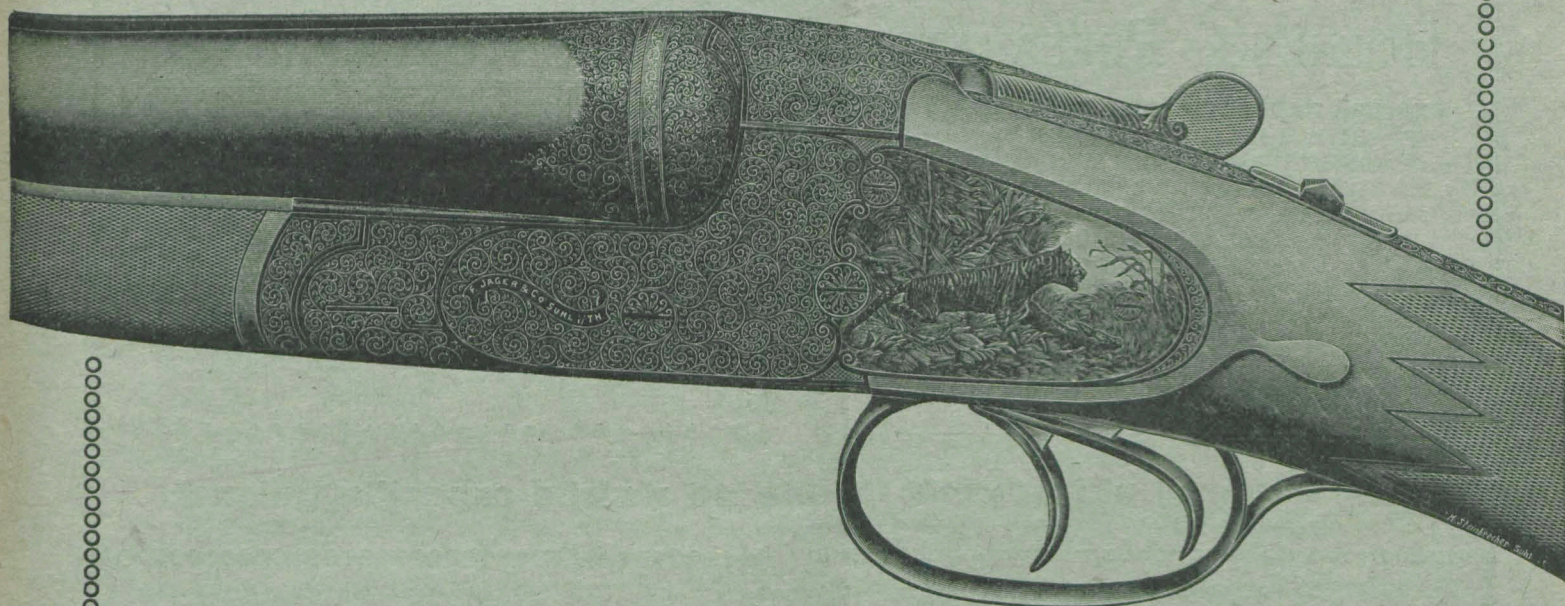
Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de biurou la Uniune: In toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

A R M E L E F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și soliditate, putând rivaliza în privința aceasta cu cele mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de această casă pentru membrii „UNIUNEI“ sunt cea mai elocventă reclamă, obținând fără excepție predicătele „excepțional“ și „superior“ la standurile oficiale de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă Ţ I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai formidabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se trimite membrilor „UNIUNEI“ franco la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunei

ARMĂ DE VÂNĂTOARE

Cu 2 țevi pentru alice cal. 12,
de fabricație «MEFFERTH»,
fără cocoase, oțel KRUPP-
FLUSSTAHL, foarte bine
conservată, țevi de 70 cm.

TIR FOARTE BUN ȘI SE GĂSEȘTE DE VÂNZARE
LA «UNIUNE» CU PREȚUL DE LEI 8.000,—

De vânzare

Carabină Mannlicher - Schönauer cal.
8,2 m/m cu lunetă Kahles Telorar 4 X. În
stare perfectă, cu tir foarte bun, se găsește
la „Uniune“, împreună cu 50 cartușe

HOENICKE PREPARATOR

EXECUTĂ NATURALIZĂRI (IM-
PĂERI) DE PASĂRI ȘI MAMIFERE
CONFECTIONEAZĂ BLĂNURI DE
VÂNAT CU CAPUL NATURALI-
ZAT. MONTEAZĂ COARNE DE
CERBI ȘI CĂPRIOR. VOPSEȘTE
ORICE FEL DE BLĂNURI. FURNI-
ZEAZĂ COLECȚIUNI ZOOLOGICE
PENTRU MUZEELE ȘCOLARE

BUCUREȘTI, STR. MONETĂRIEI, 6

CAUT SPRE CUMPĂRARE

Armă engleză, cal. 12, Ham-
merless, ejector, foarte ușoară,
țevi scurte, stare ireproșabilă.

DUMITRU MĂRCULESCU

BRĂILA, STR. CONST. BERLESCU, 39.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

CEL MAI BUN

ULEIU DE ARME

„ANTINITROL“

încercat și găsit bun, pe dome-
niile regale, în urma ordinului
Oficiului Vânătorilor Regale

SINGURUL PRODUCĂTOR
ÎN ROMÂNIA MARE

Inginer

Albert Schaefer

Sibiu

De vânzare la „Uniune“

De vânzare

- 1) 500 tuburi goale cal. 8, pen-
tru armă de vânatoare cu alice.
  - 2) 300 tuburi goale cal. 12, lungi
de 70 mm. împreună cu 500 capse
- A se adresa la «UNIUNE»

De vânzare

Armă «DRILLING», cal. 12 X 12 X 450
sistem Hammerles, închizător Greener,
viză automată la 100 m., o a doua viză
la 200 m. Execuție foarte solidă cu gra-
vuri englezești și tir foarte bun
Se găsește în stare aproape nouă la Uniune

WILHELM SCHERG & Co.

FABRICILE DE POSTAV, ȚESĂTURI DE MODE ȘI TRICOTAGE DIN BRAȘOV

PRODUSE DE PRIMA CALITATE IN

STOFE DE MODE

PENTRU BĂRBAȚI ȘI DAME

POSTAVURI DE UNIFORME

OFITERI ȘI SPORTURI

POSTAVURI FINE ȘI DE COMERT
CUVERTURI ȘI PĂTURI

FONDAT IN ANUL 1823

B R A Ș O V

TELEFON No. 14, 706

Fabrica: STRADA FABRICEI No. 2 * Magazia: PIAȚA LIBERTĂȚEI

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

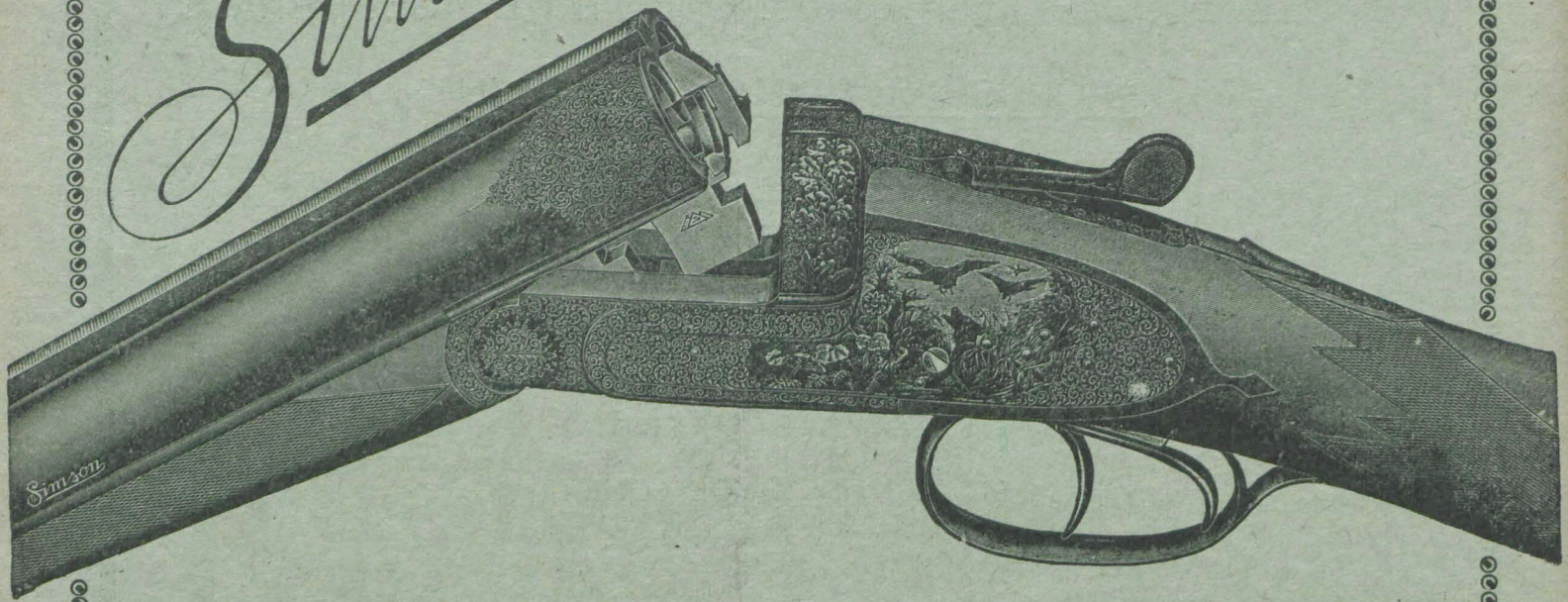
B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Simson

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUA ȚEVI, SISTEM BOCK,

Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbel „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibrul mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și de aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări aquatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

EXAMENUL VÂNĂTORULUI

de Nicolae Vasiliu, Borosneul Mare

SE TEMA; dacă e rezonabil sau nu, a supune pe vânător unui examen, cu material pur vânătoresc, s'au ivit divergențe de păreri, chiar și în paginile «Revistei Vânătorilor», între colaboratorii acestei reviste.

Unii susțin, că e de neapărată nevoie, a supune pe vânător unui examen minuțios, în fața unei comisiuni județene, alții susțin, că nu e nevoie de nici un examen, motivând, că dacă actualii vânători au progresat până la perfecționare, cum să nu poată corespunde și generațiile viitoare cerințelor, fără nici un examen, sau fără nici o pregătire pe acest teren? Veteranii actuali pe terenul vânătorului n'au urmat doar «Universitatea Vânătoarească» — unde și-au însușit (temele) cunoștințele pe cari ni le servesc nouă, ca exemple de urmat, nici nu erau supuși examenelor precedate de «ucenicie» sau alte «minunății» — totuși au ieșit desăvârșiți.

Am luat în discuție prima chestiune prin care se susține, că vânătorul înainte de a fi primit în Societatea de vânătoare, să fie supus unui examen, în fața unei comisiuni județene.

Un tânăr doritor a deveni membrul unei Societăți de vânătoare, examinat fiind de o comisiune județeană, nu va corespunde cerințelor statutare ale Societății în care ar dori să fie membru, pe motiv, că deși statutele Societății de vânătoare trebuie să tindă și unele și altele la unul și acelaș scop, totuși — unele restricțiuni, în ce privește executarea vânătoarei, atribuțiile, cât și obligațiile membrilor ce au față de Societate, organizația și felul cum se administrează, — diferă în aproape toate cazurile, astfel tânărul vânător primit în Societate pe baza unui certificat edat de comisiunea județeană, va întâmpina noi obstacole, în necunoașterea statutelor ș. a. simțindu-se — deși examinat odată — la «începutul» dinaintea examenului comisiunii județene. Va fi nevoie de a se supune încă unui examen, impus de necesitatea cunoașterii statutelor.

Comisiunea județeană va avea de scop educarea vânătorului corect în sensul legii și ordinelor în vigoare și nicidecum nu va avea putința de a educa pe acel vânător și în sensul dispozițiilor statutare ale unei Societăți, de care va depinde viitorul vânător, nici decum nu în sensul regulilor născute din experiențele de decenii ale locului, în materia exercitării vânătorului.

A lăsa pe tânărul «doritor» în grija lui Dumnezeu așteptând perfecționarea din propria sa inițiativă,

înseamnă a nu ne da seama de ceea ce trebuie să facem, în situația mizerabilă de azi, în care ne aflăm, pe terenul vânătorului. Broșuri și alte manuale vor face mari servicii acestei probleme, însă a nădăjdui în bunul simț al tânărului «pătimaș», a lăsa marea problemă a vânătorului nostru la voia întâmplării, înseamnă o eroare.

Cum vei putea controla — deși ai obligat pe fiecare membru, ca să-și procure manuale vânătoarești, pe care le va citi și răscolit și din care va trebui să scoată tot ce este bun — când nu vei avea posibilitatea de a te convinge de acest fapt?

Cum vei putea fi convins, că tânărul membru «primit cu brațele deschise» se acomodează legii, ordinelor, statutelor, etc. din propria sa inițiativă în ce direcție se va perfecționa Tânărul? «pătimaș» îndeplinind formalitățile legale, intră în posesia permiselor de port armă și de vânătoare și fără ca să fi cunoscut cele mai elementare dispozițiuni ale legii, iese la vânătoare, în tovărășia altor membrii, cari deși au o vechime considerabilă în vânătoare, sunt și ei lipsiți sau de cunoștințele de bază, sau de bunul simț — pentru că aceasta este situația mării majorități — unde va avea ocazie să vadă lucruri contrarii legii, iar noi așteptăm cu inima arzândă perfecționarea lui spre bine (cu mâinile în buzunar). Vom tresări cu un fulger în creier, când ne vom trezi, că tânărul e perfecționat în a ucide vânatul, însă fără ca să țină seama de dispozițiunile legii — care e roasă complet de vitregiile portmoneului în care a purtat-o ani de zile, — care însă nici o clipă n'a putut servi posesorului ei, cu dispozițiunile cuprinse în ea, din cauză că «n'a avut nevoie de lege» fiind însoțit la vânătoare de vânători bătrâni «cari au legea în degetul cel mic». Cu regret vom constata, că tânărul s'a dat braconajului.

Ce trebuie să facem? Evident! Afară cu el din Societate și la Judecătoria cu el. S'ar putea altfel? «In Societatea X nu se admite nici cea mai mică abatere». «Nu vezi cum l-a descălecat și pe d-l Y. Z.». Foarte frumos!

Să ne dăm seama, că acel vânător descălecat, care lăsat fiind în voia lui Dumnezeu, de a se perfecționa, a devenit atât de pasionat, încât mai degrabă se desparte de orice, decât de vânătoare. În cazul de față ai format din el un braconier temut, de cine nici paznicii de vânat — în serviciul unor Societăți și mai ales în serviciul unor particulari — nu îndrănesc să se apropie cu «gând rău», pentru că sunt expuși «glontelui ucigaș».

Cine e cauza atâtor neajunsuri, ce se năpustesc asupra capului vânătorului tânăr și în legătură cu acesta, paznicilor și autorităților? Societatea în primul rând e vinovată, dacă un membru al ei comite braconaj pe motivul necunoașterii legii, a ordinelor și a dispozițiunilor statutare, pentru că Societatea are angajamentul prin statutele ei însăși «de a fi toți membrii în conformitate cu legea și dispozițiunile Ministerului Agriculturii și Domeniilor, atât în ce privește plata taxelor cerute de lege, cât și respectarea legii vânătorului».

Aceasta este baza, de unde pornește necesitatea obligatorie a examenului vânătorului, precum și răspunderea morală de delictele săvârșite pe baza necunoașterii legii, etc. Ne punem întrebarea: Cum va putea satisface Societatea obligațiunile existente, față de statutele ei însăși? Cum va putea satisface legea și ordinele ministeriale — dacă se va ține seama, că n'are intenția de a «fabrica» braconieri și de a nimici persoane nevinovate — în cazul când nu va avea puțința de a se convinge, dacă membrii ei sunt sau nu, în conformitate cu legea, în toate privințele? (Va urma)

CONSTATĂRI DURE ROASE

Din rândurile de mai jos se poate vedea clar cum o parte din autoritățile comunale dela noi înțeleg să-și îndeplinească anumite îndatoriri față de legile țării.

Voiu da aci numai un singur caz căci poate vor fi multe la fel, cari se petrec chiar sub ochii celor ce sunt obligați să respecte și să aplice prescripțiile legii.

În comuna Zămbreasca, jud. Teleorman, mai există și astăzi — cu toate rigorile legii — trei ogari, proprietatea sătenilor: Dragomir Gheorghe, zis Mirea, Anghel Ion Petrache și Ilie N. Coșoreanu, zis Majuru — fapt constatat personal de subsemnatul — fără ca numiții săteni să fi plătit nici cel puțin taxa prevăzută de lege pentru câinii de lux, căci ogarii nu mai pot fi considerați drept câinii de vânătoare, întrucât legea pentru ocrotirea și paza vânatului, interzice cu desăvârșire, prin art. 30, vânătoarea cu ogarii.

Totuș, numiții săteni, practică aproape zilnic braconajul cu aceste bestii, chiar în sezonul oprit de lege,

distrugând fără milă și fără nici o teamă nu numai iepurii de sex masculin, dar și iepuroaicele gravide sau de curând născute.

Acest fapt ni s'a adus la cunoștință în nenumărate rânduri de către mai mulți săteni și guarzi câmpeni din comuna Siliștea Sumești cari au asistat la scene tragice scoțând din gura ogarilor sârmane iepuroaice sfâșiate și sfârticate și în care se sbăteau de moarte bieții pușori.

Am făcut cunoscut despre acestea, cu o adresă șefului de post din sus zisa comună, cerând să se ia măsuri pentru distrugerea prin împușcare a acelor ogari, sau să interzică posesorilor ieșirea cu ei la câmp; dar până în prezent vedem că nici o măsură nu s'a luat, iar numiții săteni, nesupărați de nimeni, continuă în voie braconajul, pustiind astfel regiunea Balacilor și a comunelor vecine unde nu se vor mai găsi iepuri nici de leac.

V. IONESCU, Șef R. M. S.
Paznic public al vânatului

O LĂMURIRE

de Nicu I. Juvara, Bârlad

Cu titlu de «permise de vânatoare», «Revista Vânătorilor» din Noembrie 1926 publică un articol semnat de d-l căpitan E. Stătescu.

În acest articol d-l căpitan afirmă că: Din cauză că permisul de vânatoare e fixat la suma de 500 lei, foarte mulți vânători nu-l mai scot, continuând să vâneze. Căci după d-lui cu permis sau fără permis tot se vânează. Și propune ca remediu: reducerea permisului la 20 lei, ridicând ca compensație permisul de port armă dela 20 (10 în specie) la 500 lei.

Fără a crede în eficacitatea acestor propuneri, căci nu văd de ce acei cari vânează fără permisul de vânatoare pe motivul că-i prea scump (când un iepure se vinde cu 200 lei și toate celelalte cheltuieli care antrenează o vânatoare: cartușe, transport, etc. sunt proporțional cu mult mai ridicate).

Ar plăti permisul de port armă ridicat la 500 lei; căci acești nerespectoși sunt și într'un caz și în altul contravenienți la o lege, și dacă pornesc dela ideea că totul le este permis, nu au mai mult de pierdut că vânează nelegal fără permis de vânatoare, sau fără permis de port armă.

Admițând însă că convertirea propusă de autorul articolului ar da posibilitatea unui control mai ușor, totuși nu văd pusă în aplicare, după legile ce sunt astăzi în vigoare.

Permisele de port armă de vânat se liberează fie în baza legii de protecție a vânatului (art. 49) și în acest caz sunt anuale, fie în baza legii reglementării portului și vânzării armelor, pe durată nelimitată (art. 33).

Pe baza acestei legi și a articolului menționat și cu toate îngrădirile articolului 42, care impune avizul Inspectorului de vânatoare, foarte mulți locuitori au căpătat dreptul de a purta arma de vânatoare, drept ce nu se mai poate retrace decât în condițiunile cu totul excepționale enumerate de art. 55.

Și atunci întreb pe d-l căpitan, ce devin toți acești

purtători de arme de vânat care sunt scutiți de ori și ce taxă?

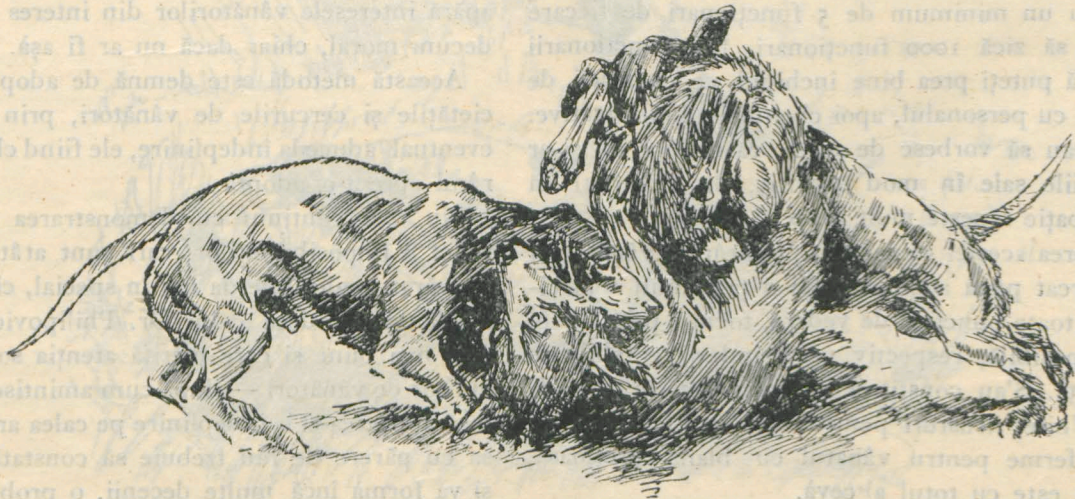
Așa că remediu nu consistă în micșorarea taxei permisului de vânat atât de drept percepută, căci cunosc profesioniști care trăiesc larg din vânat, fără a mai plăti alte impozite.

Dar în energia de a impune respectarea unei legi atât de utilitară ca legea de protecție a vânatului, prin introducerea de noi sancțiuni, printre care cred de absolută necesitate confiscarea armei cu care s'a comis delictul (sancțiune ce există în legislațiunile străine).

Cât despre partea finală a articolului d-lui căpitan care pledează pentru înmulțirea la infinit a membrilor societăților de vânatoare, pe motivul că legea prevede că nu pot arenda terenuri de vânatoare decât societățile constituite, deducând că o serie de vânători nu au unde vâna, căci nu mai au loc în societățile de vânatoare, nu văd de unde deduce această afirmațiune care nu e de loc reală.

Articolul 13 din lege prevede că dreptul de vânatoare se poate acorda persoanelor admise de Ministerul de Domenii (prin delegație a Inspectorilor de vânatoare), cu excepția persoanelor prevăzute la art. 42: interziși, braconieri, criminali, etc. Și în virtutea acestui articol cunosc sute de persoane ce au arendate proprietăți de vânat, fără a fi cătuși de puțin membri a unei societăți de vânatoare, după cum mai știu în calitate de Inspector de vânatoare al Județului Tutova că am în județ zeci de moșii arendate la particulari, cari sunt cu mult mai interesanți din punctul de vedere a protejării și înmulțirii vânatului, ca membrii necontrolați a Societăților de vânatoare care intrați pe o proprietate de vânat, împușcă tot ce găsesc în cale, din speculă sau lăcomie, cu hotărârea să nu se mai întoarcă a doua zi.

Așa că ori și care ar fi rezultatul statistice propusă de autorul articolului, susțin că răul nu se datorește faptelor enumerate și că îndreptarea nu va veni dela mijloacele propuse.

CÂTEVA REFLEXII ASUPRA ARTICOLULUI, „VISURI, CARI SE POT UȘOR REALIZA...” de Leon V. Proca

U AM intenția ca prin acest articol să combat pe d-l Dr. I. Philipovicz, referindu-mă la articolul d-sale, intitulat «Visuri, cari se pot ușor realiza...», apărut în «Revista Vânătorilor» din Martie 1927, fiind în primul rând mult mai tânăr și neposedând toate tainele acestei nobile pasiuni — care pentru mine nu este altceva decât o pasiune — dar îmi iau cu toate acestea libertatea de a-mi da și eu părerea, cu privire la acel articol, părere care sunt sigur, că nu este într-un mult contradictorie față de părerile a multor vânători și chiar acelea ale d-lui Dr. Philipovicz.

În susnumitul articol d-l Dr. Philipovicz, din Cernăuți, prin «visuri ușor de realizat», vede Uniunea Generală a Vânătorilor în posesiunea monopolului comerțului cu vânat și articole de vânatoare, care are sub ordinele sale o întreagă armată de păzitori de vânat, etc. Pe urmă «realizându-se visurile» Uniunea să aibă ca secțiune separată o secțiune a ecarisajului cu sucursale pe întreg teritoriul țării, să se constituiească un serviciu de informațiuni și contencios, purtându-se controale pentru fiecare vânător în parte...

Or, aceasta este ținta unei Uniuni? Uniunea a fost fondată doar pentru scopuri mult mai nobile și mai înalte, decât acela de a face comerț și în consecință a fi comercializată...

În vederea acestei comercializări se poate constitui o societate comercială anume dedicată acestui scop, cu un capital de multe milioane și de sine înțeles cu concursul material și moral al Statului — aceasta deasemenea cam greu —; fondarea ei împreună însă cu un risc extraordinar pentru reușită.

Punem ipoteza, că Uniunea s'ar comercializa — lucru exclus — ar trebui să faci în fiecare centru de plasă cel puțin o reprezentanță a Uniunii și luând ca numărul centrelor de plasă ar fi 200; ne ar trebui 200 de sucursale cu un minimum de 5 funcționari de fiecare agenție, va să zică 1000 funcționari, fără funcționarii centralei. Vă puteți prea bine închipui ce cheltueli de regie numai cu personalul, apoi cheltueli administrative. Nici nu vreau să vorbesc de aceea, că nimeni nu și-ar oferi serviciile sale în mod onorific, din motivul că această ocupație răpește mult timp.

Introducerea acestei «renașteri» pe tărâmul vânătoarei nu s'a încercat până acum în nici o țară mult mai civilizată din toate punctele de vedere, tocmai prin faptul de a fi imposibilă, respectiv neoferind o rentabilitate sau siguranță. S'au constituit în acest gen în Canada și Statele-Unite, trusturi pentru comerțul cu blănuri scumpe și ferme pentru vânatul cu blană prețioasă, însă aceasta este cu totul altceva.

Referitor la monopolizarea comerțului cu vânat împușcat, dau un mic exemplu, pentru a învedera mai elocvent această imposibilitate: în comuna X la o depărtare de 40 km. de la reședința de plasă, fără legătură de cale ferată sau chiar având mijloace de comunicație la dispoziție, un vânător împușcă 4 iepuri și 8 prepelițe în 2 zile. El nu poate vinde acest vânat, decât cu certificat eliberat de Sucursala Uniunii sau numai acesteia, cu toate că el avea ocazia foarte bună de a vinde vânatul unei persoane din comună, sau care se găsea accidental în acea comună. Va să zică, trebuie să meargă în centrul de plasă să îndeplinească formalitățile legale și pe urmă să-l vândă. Dar e posibil așa ceva? Înseamnă să piardă timp și bani pentru o valoare înzecită decât aceea pe care o reprezintă vânatul, mai fiind expus pe lângă aceea și la riscul de a i se strică «marfa».

Fiind optimiști presupunem, că s'ar putea ajunge la acest lucru printr'o metodă oarecare.

Pentru transportul vânatului împușcat, Uniunea trebuie să poseadă frigorifere și mijloace de locomoțiune special întocmite pentru acest scop, unde trebuie să păstreze vânatul împușcat până se va ajunge la un stoc mai mare pentru a fi transportat la locul de desfășurare, respectiv de consumație, căci nu se pot trimite spre vânzare, 10 iepuri, 20 prepelițe, etc. Pe urmă necesitezi la sucursale cel puțin un specialist în această branșă.

Trecând la comerțul cu arme și munițiuni, monopolizarea ar avea următoarele inconveniente: ar trebui să se formeze deasemenea o secțiune separată pentru acest scop. Cumpărarea, respectiv vânzarea armelor și munițiilor fiind o chestiune atât de delicată și la noi atât de minimală în special pentru arme, cheltuelile acestei secțiuni cu greu ar putea fi rambursate din venit.

Prin comercializarea Uniunii ar însemna că Uniunea să-și piardă tot prestigiul actual și în consecință interesele vânătorilor nu ar mai putea fi susținute față de Inaltele Foruri, sub motivul foarte just, că Uniunea apără interesele vânătorilor din interes material și nicidecum moral, chiar dacă nu ar fi așa.

Această metodă este demnă de adoptat de către societățile și cercurile de vânători, prin care s'ar putea eventual aduce la îndeplinire, ele fiind chemate în primul rând spre a-o adopta.

Nu mai continui cu demonstrarea și scoaterea în relief a imposibilităților, cari sunt atât de multe și cu adevărat irealizabile, la noi în special, ci mă mărginesc a adăuga, că ideea d-lui Dr. Philipovicz, este una din cele mai bune și care merită atenția societăților și cercurilor de vânători — după cum amintisem și mai sus —, însă aducerea ei la îndeplinire pe calea arătată de Domnia sa cu părere de rău trebuie să constatăm, că formează și va forma încă multe decenii, o problemă imposibilă.

O VÂNĂTOARE DE PREPELIȚĂ

(DUPĂ O VECHE REVISTĂ FRANCEZĂ)

de G. Lecca

ESTE cunoscut că, Egiptul face un mare comerț cu prepelițele. Ele sunt trimise vii în cuști de lozii unde sunt îngrămădite unele peste altele fără nici un menajament, lucru care trebuie să le displacă în mod suveran; deoarece prin felul ei prepelița este cu adevărat sybarită și îi place foarte mult se aiba comoditățile ei.

Arabii nu le mănâncă mai de loc. Prepelițele care le sosesc din occidentul nostru sunt într'o stare de rotundime și grăsime care pentru dânsule înseamna culmea fericirii; însă arabilor nu le place grăsimea, decât la femeiele lor și prefera prepelițele slabe celor grase, atunci când foarte rar se decide să le mănânce și numai preparate în oțet. În definitiv ei au o aversiune pentru acest suculent vânat.

Dar se lăsăm să vorbească despre ele un scheic de ai lor.

«Atunci când ne sosesc din țările d-voastră nordice sunt mai bune; căci prin faptul unui lung drum au pierdut toată grăsimea lor și trebuie să vânată imediat ce au atins țărâmul. Se prind forate lesne cu plasa. Se găesc în număr foarte mare de mii și mii, la îmbucătura brațului Nilului care merge înspre Rosetta. Acolo trebuie să așteptat, mai departe se împărștie și în scurt timp devin iarăși grase. Prepelița, continuă Scheicul are toate viciile ca și toți vagabonzii. Ele devastează regiunile pe unde trec și grăsimea ei e nesănătoasă, din cauză că provine din lenea sa proprie. Este singura pasăre care se culcă pe o parte cu picioarele lungite și singura care nu este credincioasă în dragoste: bărbatul are mai multe

femeii și femeia mai mulți bărbați. Prepelițele se înmulțesc prodicos, căci ouă și clocesc peste tot și pretutindeni, la d-voastră, la noi și ori și unde și în toate sezoanele.

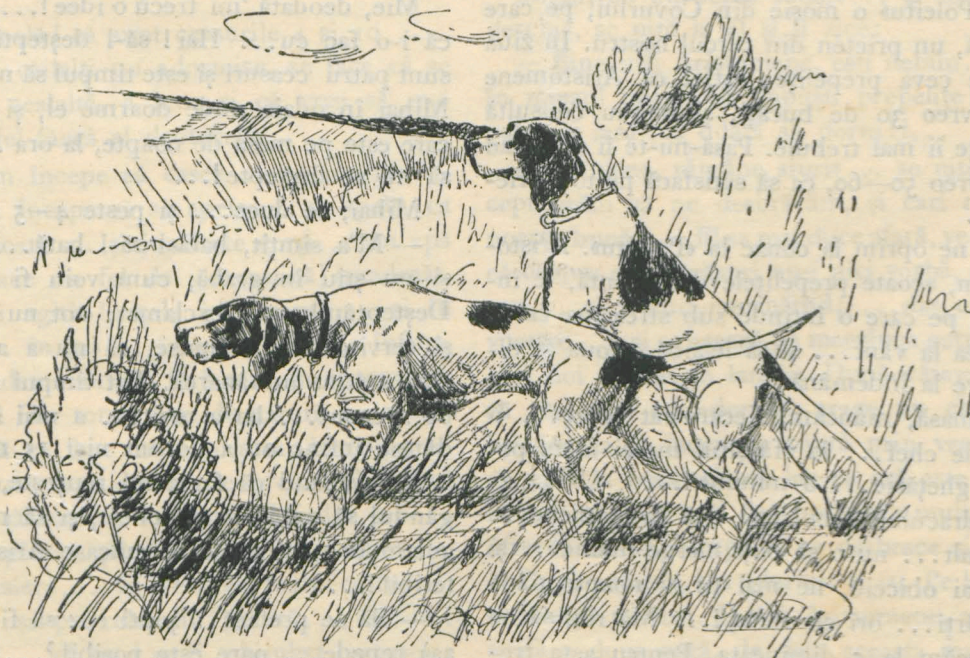
Regele Solomon a fost atât de scandalizat de purtarea ei, încât a condamnat-o pe vecie la veșnice perigrinațiuni, și de atunci suntem debarazați o bună parte din an de ea. Fără aceasta, popoarele n'ar fi avut nici religie nici obiceiuri; fiindcă relele ei apucături sunt fără număr, Allah singur le știe. Să te ferească Dumnezeu de femeia care ar fi văzut vre-odată amorurile unei prepeliți, căci nu vei poate fi sigur niciodată că-ți săruți propii tăi copii».

Am asistat odată la o vânătoare de prepelițe în câmpia care se întinde împrejurul Piramidelor.

Niște vlagani de bătaiași recrutați din populațiunea Felachă de prin prejur se puse pe treabă cu bețele. Ultima revărsare a Nilului făcuse să crească o puternică vegetație de trifoi sălbatic, care constituie o hrană abundentă pentru cămile și cai. În acest refugiu, se ascund prepelițele de frica căldurilor tropicale.

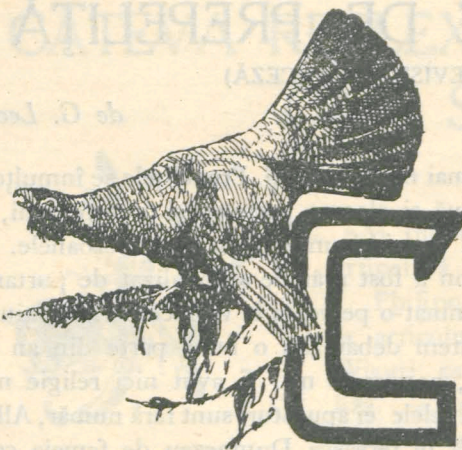
Cârduri seridicau de sub picioarele bătaiașilor, care își făceau datoria în conștiință. Și cu toate că eram numeroși pușcași, nu puteam pridiți cu împușcăturile. Astfel că parvenisem în scurt timp a face un adevărat masacru. Seara la hotel ne-a fost servit un monstruos fel de mâncare de prepelițe. Carnea eră însă moale, deasă și în adevăr prea grasă și care nu aducea într'un nimic cu delicata mâncare preparată la noi în Occident din prepelițele noastre.

Scheicul arab și Solomon, care nu au trecut niciodată marea, aveau dreptate de a disprețui prepelița. Și atunci deabia am înțeles rostul prepelitelor preparate cu oțet. Felul nostru de mâncare dela hotel cu toate că eră bine preparat, nu a fost consumat decât în o mică parte.

N'AVEȚI IDEE, CE BINE AM DORMIT!...

de I. P. Borș
Judecător, Consilier de Curte. Galați

ceam de minune; căci pe lângă vânătoare, masă bună și chef, apoi mai făceam fel de fel de glume și farse în special lui Aristomene...

Mihai, eră cel mai bun trăgător dintre noi, cu temperament de vânător și fire distinsă. Aristomene trăgea și el foarte bine, însă cu mai puțin temperament; dar rivaliză cu Mihai, care de care să facă mai mult vânat. Aristomene, plecă cu o listă, de câte prepelițe trebuia să împuște... căci aveă o mulțime de prieteni, cari nefiind vânători, abia așteptau să se ducă el la vânat, ca să le aducă prepelițe pentru vreun pilaf!... Așa vedeai pe lista lui... 3 prepelițe pentru cutare, 6 pentru cutare, 4 pentru cutare, etc., după câți erau de numeroși în familia celui trecut pe listă. Astfel el făcea sportul acesta ca un fel de sacerdoțiu, cu mult dichis, și se culcă de vreme ca să nu fie obosit; căci zicea el: «dacă nu dorm cel puțin 5—6 ore, a doua zi nu pot trage, deoarece fiind obosit îmi tremură mâna!...». Așa că din acest punct de vedere eră cam plicticos, căci ca să ne putem scula în zori, cum voiă el, nu ne lăsă să stăm târziu seara, în ajunul vânătoarei, nu ne lăsă mai cu seamă, să jucăm cărți, deși el eră jucător!... În fine eră un fel de soacră pe capul nostru. Din care cauză cum se prezintă ocazia, nu lipseam să-i facem câte una!...

Intr'o zi, prin mijlocul lui August, plecăm la vânătoare de prepelițe, pe două zile, urmând să poposim prima seară la «Poleitu» o moșie din Covurlui, pe care o ținea în arendă, un prieten din cercul nostru. În ziua întâia se vânase ceva prepelițe; astfel că Aristomene aveă la geantă vreo 30 de bucăți, și mereu consultă lista, să vadă câte îi mai trebuie. Pasă-mi-te îi trebuiau de data aceasta vreo 50—60, ca să satisfacă pe toți prietenii de pe listă.

Vine seara, și ne oprim la conac la «Poleitu». Aristomene, cum sosim, scoate prepelițele din geantă, le înșiră pe o sfoară, pe care o întinde sub streășina casei, ca să stea noaptea la vânt... și să le aibă a doua zi dimineața la plecare la îndemână.

Ne punem la masă, mâncăm, fiecare cât șapte... îi tragem un pui de chef... la sfârșitul mesei niște pepeni verzi, dela ghețarie... o minune!...

— Mai las'o dracului, Bibi! Imi zice Aristomene... prea mănânci mult... nu o să poți merge mâine... și parcă văd cum ai obicei, ne mai ții la noapte până la ziuă, ori cu cărți... ori cu vorba!... Mă rog să ne înțelegem... plecăm la 5 dimineața. Pentru asta tre-

buie să ne sculăm la 4, mergem vânând toată-ziuă în spre Galați și luăm dejunul pe câmp; astfel că vă rog să ne culcăm de vreme, ca să nu fim oboșiți și să ne putem scula.

— Nu ne putem culcă de vreme cu stomacul încărcat, după atâta mâncare... zice unul dintre noi. Propun fiindcă nu sunt decât 10 ore, să stăm vreun ceas afară, la aer curat, și apoi să ne culcăm?

— Bravo! zic eu... bun și aprobat!... și apoi înainte de culcare, îi mai tragem câte o felie de pepene verde dela ghiată...

— Fugiți d'acolo!... zice Aristomene, speriat... Știu eu ce vrea să zică un ceas la voi... te-apucă ziua... Infine, eu nu merg afară, faceți ce știți... dar iar nu o să putem scula pe Mihai mâine dimineața, și iar plecăm târziu (Mihai cam aveă obiceiul a tânji la sculat). Eu am de cusut un nasture la haină, și apoi mă culc. Voi faceți ce voiți, eu dacă nu dorm 5—6 ore, sunt mort a doua zi, și nu voesc să trag pe alături!... Și apoi auzi idee?... abia ne-am sculat dela masă... și să mai mâncați pepene înainte de culcare?!... Voi sunteți nebuni!...

Noi îl lăsăm pe Aristomene în casă, și ne ducem afară la aer, unde ne tolănim pe o stivă de grâu treerat, ce eră acoperit cu o mușama, și începem de-ale noastre... snoave... glume... unul spuneă una... altul alta... înfine ca vânătorii!... Când ne uităm la ceas 12!...

— Na! iar s'a făcut târziu, zice unul... Hai! să intrăm în casă să mâncăm pepenele, și să ne culcăm... că ce mai avem de dormit?...

Dar altul zice:— bine domnule, dar nu este drept aceasta... d-e Aristomene, doarme de două ceasuri, o să fie odihnit mâine, și o să răză de noi, când o să tragem prost!...

Mie, deodată 'mi trecu o idee!... Stați domnilor!... că i-o fac eu... Hai! să-l deșteptăm... să zicem că sunt patru ceasuri și este timpul să ne sculăm!... Du-te Mihai în odaia unde doarme el, și potrivește-i ceasul, care este pe masa de noapte, la ora 4... dar binișor... să nu se deștepte!...

Mihai, se duce... și peste 4—5 minute se întoarce.

— M'a simțit, bată-l să-l bată... căci s'a deșteptat și nu știu în grabă, cum voi fi potrivit ceasul!... Deșteptându-se a exclamat: «tot nu v'ați culcat încă»?! și servitoarea 'mi spuse, că nu a adormit demult, că abia a stins lumânarea. Tot timpul a făcut câte ceva... ba a cusut... ba a tușit... a mai stat de vorbă și cu dansa, înfine nu a dormit nici 15 minute.

Noi văzând că farsa nu reușește, intrăm în casă cu gândul să mâncăm pepenele, și să ne culcăm. Deodată auzim în odai unde se culcase Aristomene, un sforăit teribil!...

— Să se prefacă.. șopti eu: să fi adormit în adevăr așa repede... oare este posibil?...

Auzindu-i însă respirația adâncă și regulată, ne dăm seama că Aristomene, a adormit în realitate. Repede ne desbrăcăm, fără a face sgomot, și ne vârăm în pat... Eu, dormeam într-o odaie peste sală, opusă camerei unde dormea Aristomene, iar în odaie cu dânsul era aranjat să doarmă Mihai, care deasemenea s'a desbrăcat la iuțeală și a reușit să se culce, fără ca el să se deștepte.

Fiindcă întotdeauna aveam obiceiul de a deșteptă eu pe tovarășii de vânătoare, încep deodată prin întunec să cânt «Deșteptarea» ca la cazarmă. Aprind lumânarea și intru cântând în odaia lui Aristomene. El tresare, și uitându-se pe masa de noapte la ceas zice:

— Bine, domnule, ce este asta!? ne scoli la 3 (Mihai, când s'a deșteptat Aristomene, în grabă nu a avut vreme să potrivească ceasul la 4 și l-a lăsat repede din mână)... ce este prostia asta... ne scoli cu noaptea 'n cap!...

Eu mă apropiu de masă, iau ceasul lui și văzând că în adevăr este pus la trei, la iuțeală-l pui la 4, lăsând ceasul pe masă zic:

— Ai dreptate Aristomene... iartă-mă... să fie afurise vulpile, că m'au deșteptat cu lătratul lor... și mi s'a părut că este târziu... (prietenui la care eram în gazdă, avea în curte, în niște cuști, vreo câteva vulpi, cari lătrau toată noaptea). Ei, ce facem acum... ne sculăm... ori ne mai culcăm!...

— Bine d-le, ești nebun zice el: ce vrei să facem până la 5 când vom porni la vânat? De sigur că ne mai culcăm!...

— Ei... noapte bună! zic eu.

Ceilalți tăceau sub plapomele lor și nici nu suflau. Eu trec în odaia mea... sting lumânarea... și... nu trec nici 5 minute și aud din nou sforăind în odaia unde era Aristomene, ușile fiind deschise între noi. De data aceasta cred că Mihai este acela care se prefacă că sforăie, ca să mă păcălească... mă apropiu... tiptil... tiptil... intru în odaie și aud că cel care sforăie este tot Aristomene! Atunci încep să intonez iarăși «Deșteptarea». El sare!... trage un chibrit... aprinde lumânarea... se freacă la ochi... se uită la mine... se uită la ceas și zice:

— Hai Mihai, scoală! că sunt ceasurile 4 și 10...

Mihai, care ca și ceilalți nu adormise, se face că se întoarce pe partea cealaltă, a lene și că vrea să mai doarmă, cum dealtfel făcea el de obicei.

Aristomene, acum începe să casce... se întinde... sare jos din pat... începe să se spele... se spală, ca niciodată și pe picioare... și jumătate corp... cu apă rece... începe a face un fel de gimnastică «suedeză», zicea el. Adică, își agită brațele în dreapta... și în stânga... în sus... în jos... în cerc... etc.; înfine, făcea niște mișcări dezordonate, fără nici un sistem, un fel de caraghiozică! Dar totuși erau de natură a-i speria bine somnul! După ce face toate acestea, începe a se îmbrăca; și Doamne, este destul de greu îmbrăcatul vânătorului! Suflă săracul de-i ieșiau ochii din cap... și tușiă... stând aplecat, până să-și puie, jambierele, apoi își puse cartușiera... își verifică toate cartușele, unul câte unul... și pe cele din geantă... fiindu-i teamă de vreo farsă... să nu i se fi schimbat cartușele;

apoi se suie pe un scaun își ia prepelețele cari le pusese seara sub streșina casei... le numără... și adresându-se lui Mihai, care nu se sculă în ruptul capului (noi în timpul acela ne îmbrăcasem), îi zice:

— Hai, Mihai, zău... că iar ne întârzii!...

Înfine, după ce s'a îmbrăcat, se duce de vre-o câteva ori afară... se uită mereu pe cer... întunec beznă!...

— Măi, ce să fie întunecul ăsta!... exclamă el.

Nu pricepea de ce nu se văd semne a se face ziuă, deși după ceasul lui, la care mereu se uită, era aproape 5 dimineața.

Noi îl convingem că a început a se face ziua mai târziu, căci mergem spre toamnă, și s'au mărit nopțile. Acum el pofteste o cafea neagră... căci era cu tabiet... și nu se putea lipsi de obiceiul ce avea când se sculă dimineața de a bea o cafea neagră. Noi atunci chemăm servitoarea care era în complotul nostru, îi comandăm cafeaua lui Aristomene, îi spunem să zică vizitiilor să înhame caii la trăsuri... și comandăm și pepenele nostru.

— Bine d-lor... ce aveți cu pepenele ăla!... Și când vă culcați... și când vă sculați... pepene! cine dracu a mai văzut pepene la 5 dimineața?...

— Ba, dragă Aristomene îi zice unul: ai să mănânci și tu pepene... n'ai idee ce bun este pepenele dimineața?!... Apoi bei cafeaua... și plecăm.

Înfine, îl convingem, și după ce mâncăm pepenele cu toții, și el bea și cafeaua, începe a se întinde... satisfăcut și zice:

— N'aveți idee, ce bine am dormit!... dela 11 la 4... iacă mă simt odihnit! Eu dacă nu dorm cel puțin 5—6 ore sunt foarte obosit, și nu sunt bun de nimic a doua zi... Imi tremură mâna... și trag prost... nu știu zău, cum puteți voi să pierdeți noaptea, când vă duceți la vânat?!...

— Atunci eu îi zic: ei cum te simți acum?...

— Ce vrei să spui cu vorba aia... cum mă simt acum?!... nu vă spusei că sunt odihnit! și adresându-se lui Mihai, care adormise: Hai, scoală Mihai, că o să tragă trăsurile... ce D-zeu!... iar întârziem!...

Mihai, cu un ochiu închis... și celălalt pe jumătate deschis, se uită la el și îi zice:

— Bine măi Aristomene, ești nebun... vrei să mergi în miezul nopții să împuști prepelețe!? Culcă-te dracului și lasă-mă odată să dorm!...

Aristomene, rămâne aiurit... se uită la noi, cari începuserăm să ne desbrăcăm, și cari răsând îi zicem: noapte bună!... El se mai duce afară, vede că-i noapte... că despre cai și trăsuri nu-i nici vorbă, căci slugile dorm tun... și îl aud mormăind: «las că știu eu farsele voastre...» și se așează pe marginea patului pe întunec, căci noi stinsesem lampa. După câteva minute văzând că mai toți au adormit, trage un chibrit... aprinde lumânarea și începe a căuta prin vestă, pe la ceilalți să vadă la ceasornicele lor ce oră este... și văzând că la toți este ora 1 și deci mai este mult până la ziuă... oftează adânc, începe să se desbrace și se culcă...

După aceasta, am adormit și eu. Pe la 4 1/2 mă deștept și îi scol pe toți. Bietul Aristomene, abia se scoală, se spală a doua oară, de data aceasta mai sumar, și pare

că este fiert... mohorit... fără chef... moale. nu spune o vorbă.

Pe la 5½ pronom la vânat, și dăm peste prepelițe multe. Toți trăgeau cu folos, numai bietul Aristomene, trăgea câte două focuri, unul după altul în aceeași prepeliță... o scăpă!... și i-o ștergea Mihai dela nas cu un foc; ...când și când... împușcă și el una!...

— Ei! nu pot trage și pace!... zice el furios... îmi tremură mâna... dacă n'am dormit!...

NOROC ȘI ISBÂNDĂ

de Costache Velciu Delazboiu

«Nici odată nu ură vânătorului când pleacă la vânătoare, noroc și isbândă!»

Amicului St. V. Ionescu

INTRO dimineată geroasă de Ianuarie, scoborând dealurile ce despart valea râului Ialomița de satul Bezdead, priveam cu plăcere crestele acestor dealuri acoperite cu un strat gros de zăpadă, ce scânteia la revărsatul zorilor.

Brazilor, moliftilor, dar mai ales prunilor cu care erau îmbrăcate aceste dealuri, le trosneau crăcile sub povara de zăpadă.

Incepù să se lumineze de ziuă.

Sgribulit din cauza gerului, cu mâinile băgate până la coate în buzunare, cu pușca agățată după gât, mă gândeam la neisbândă, dar mai ales la frigul ce îndurasem în acea noapte la pază de lupi în prundul văii Bezdead.

În depărtare, lătrăturile câinilor abia se mai deslușeau.

Un clinchet abia lămurit de clopoței mă făcù să-mi iușesc pasul, cu gândul că cel puțin acum voiu avea norocul să găsesc vreo sanie, care să mă ducă mai repede acasă, căci mai aveam de mers cam 2 km. Mai mult alunecând, prăvălindu-mă, ajunsei la drumul ce duce spre satul P. Acî, mă lămuriră urmele cailor, lăsate în zăpada de curând căzută, că sania mersese în contra drumului ce aveam de urmat.

Lucru curat; în acea zi nu aveam noroc.

Ca să mai scurtez din drum apucaii peste prundișul Ialomiței.

Dela moara din «Valea lupilor», cotii spre stânga și intrai în lăstărișul de salcie.

Înghetașem d'abinelea. Clipotitul apelor lovindu-se de colțurile ieșite afară ale bolovanilor, mă făcea să tremur și mai mult.

La o răspântie de poteci, stătui pe un buștean ca să fac o țigare, să mă mai încălzesc la... nas.

Cu mâinile înghețate tun, abia putui scoate din bu-

— Cum, se explică asta dragă Aristomene, îi zic eu, când te-am deșteptat la 12 noaptea, spune-ai că ai dormit foarte bine, și că ești odihnit, deși dormiseși numai 15—20 minute?... iar acum că ai dormit 3 ore ½ dela 1 la 4½ ești mai obosit ca înainte?!...

— Las'o dracului! că nu pot să-mi completez lista!!

Și astfel, unii din prietenii lui Aristomene rămaseră a doua zi cu pilaful fără prepelițe, deși eră rost de făcut mult vânat în acea zi, căci am dat peste foarte multe prepelițe.

zunar tabacherea, în care, din păcate, mai aveam puțin praf de tutun.

După mari efortări și chinuri, răsucii un ghemotoc de foiță plesnită, pe unde se scurgea praful de tutun și care numai a țigare nu mai semănă. Când dau să aprind, altă jale, în cutie numai două bețe de chibrit și acelea fără măciulii.

Din necaz în necaz. În dimineata aceea eră sortit, poate, ca să mor de sete pe marginea apei, bineînțeles, dacă mai puteam avea nevoie de apă pe așa ger.

Plecai, după ce mai înainte îmi vărsai necazul pe cocoloșul de foiță și tutun, strivindu-l sub călcâiul cismeii.

Nu apucaii să fac 40—50 pași, când de pe culmea dealului dimpotrivă, ce se topește în albia Ialomiței zării un mototol ce venia de zor la vale. Mă pitii după un tufiș de răchită așteptând tocmai în scursoarea unui torent, format din două muchii de deal.

Norocul pareă că-mi zâmbește.

Se vedeă lămurit un animal de pradă ducând o pasăre mare 'n gură.

După câteva momente intră în scurosare.

Eră o vulpe și ducea un curcan, cine știe de unde furat, în gură. Pareă atât de ocupată cu prada ei, că nu observă mișcarea făcută de mine, când ridicai arma la ochi, lucru care mă miră.

În acest timp, vulpea venise bine în bătaia armei și drept în fața mea. Ochii cu răbdare. Un bubuit făcù să clocote prelung văile și dealurile dimprejur iar strigătul unui animal sfâșie liniștea văzduhului.

Vulpea dădù drumul curcanului, făcù o săritură dibace în lături și se mistui în lăstăriș.

Mare ghinion.

Curcanul scăpase vieața vulpei. Ducându-l în gură, când trăsei focul apărù ca o pavăză și astfel mort salvă blana «cumetreii».

Mai târziu, gândindu-mă la toate acestea, îmi adusei aminte că plecând spre pază la lupi, moș Chirică, — o pocitanie de om, cocoșat, păcăliciul satului, — îmi urase:

— Noroc și izbândă, Dom'le Costache!!

Desigur în bătaie de joc.

SĂGETI DIN ARCUL DIANEI

— ZOOLOGIE —

de Theo T. Măiorescu

MULT de atunci. . .

La judecătoria ocolului X din județul Ilfov, se judecă între altele, un proces de braconaj.

Inculpați — să le zicem — Ilie Vasilescu și Ghiță Turcu.

Antecedente. Pușcași cunoscuți în nordul județului. Inițiatori

ai unei Societăți locale de vânatoare. Și. . . braconieri universali — se vorbește.

Vina. Au fost prinși — numai în formulă — vânând căprioare, în timpul oprit pentru femeiasca parte. Și. . . ca de obicei. . . pe teren străin, care mai avea și cursul întâmplător, să fie domeniul coroanei.

* * *

Timul eră frumos; miez de primăvară. Pricini multe. Ca pe vremea împroprietării. Ședința, firește publică. Sala, arhiplină.

Desbaterile începuse. . .

Actele dela dosar, ca și martorii, tot organe oficiale sintonizate, stabileau vinovăția inculpaților, cari fuseseră văzuți sau prinși — în definitiv tot atâta face în speță, susțineau acuzatorii — vânând capre, din domeniul sus arătat. Și că eră sigur, că acestea nu erau bărbați ci femei, pe motivul vizibil, că nici una din patru, câte se ucisese, n'aveau coarne obișnuite, bărbătești.

În concluzie, se cerea o pedeapsă exemplară, mai cu seamă că inculpații erau oameni periculoși, pe toată linia.

Eră rândul apărării, susținută de către însăși inculpații. Turcu tăcea, convins.

Vasilescu, din contră, vorbiă și mai convins.

— Domnule judecător, este drept că am vânat capre, însă nu pe domeniul coroanei, cum s'a spus, ci alături, pe terenul arendat nouă. În lăstarul lui Petrică Vasilescu.

Nu ne-a prins nimeni, pentru că nici nu fugeam, nici nu ne-a urmărit careva.

Seara, când să intrăm în sat, din plantația de brazi, ne-a răsărit înainte, ca din pământ, domnul șef de post, cu vreo șapte jandarmi.

Ne-a întrebat ce avem în cârcă? Ovăz, i-am răspuns în glumă și atât a fost. Știe tot satul, pot să aduc martori. Și acum ne-ați chemat la proces!?

— Bine Iliuță, rostește magistratul, eu te cunosc îndeajuns, însă chiar așa de ar fi, acuzarea susține și

dumneata ai afirmat la fel, că ai vânat capre nu țapi. Și vezi, lucrul acesta fiind oprit de lege, d-voastră tot sunteți vinovați.

— Dați-mi voie, d-le judecător, reia Iliuță. Eu am spus că am vânat capre, fiindcă așa le numim noi vânătorii, în general, însă nu femei ci bărbați, adică țapi. Ce Dumnezeu, suntem vânători bătrâni, cunoaștem doară?!?

În vremea aceasta, Turcu bombănește ceva, nelămurit. Magistratul continuă:

— Cum omule, ce fel de țapi, dacă n'aveau coarne? Dumneata nu vezi? Toată lumea susține, că cele patru capre erau femei, că n'aveau coarne în regulă, ca bărbații, ci numai niște gurguiși mici.

— Iliuță luminat:

— Păi bine, d-le judecător, d-v. acum vă știu vânător. Și înțeleg ca dumnealor, d-l șef de post, jandarmii și ceilalți, să nu știe. Că ce știe d-lor, decât să facă procese pe degeaba?! Dar d-voastră, cum spusei, vânător, nu știți că 'n fiecare an, spre primăvară, căpriorul — țapul adică — își leapădă coarnele, de-i ies altele noi, cu o ramură mai mult, după vârstă?! Toată lumea știe, ce Dumnezeu!?

Atunci sunt eu prost.

Magistratul, surprins, aștepta încă...

Un muntean chipeș, din sală se ridică greoi, își potrivește sumanul pe umerii largi, clipește șiret dintr'un ochiu și confirmă:

— Așa-i, d-le judecător. Eu is dela munte. Se cheamă că din țara cerbilor. Și știu că-și leapădă coarnele, pe fiecă an, bată-i pustia, de-i dă altele cu o creangă mai mult, după vrâstă.

* * *

Judecata. . . luminată, condamnă totuș pe inculpați la câte 500 lei amendă, pentru că. . . au vânat pe teren străin.

Toată lumea-i mulțumită, afară de Turcu care încă mormăe, abia înțeles:

— Da când mă trimeteai, acum o lună, în domeniul coroanei, să-ți împușc sitari, nu eră oprit, d-le judecător? Noroc că nu l-a auzit nimeni.

Altmintrelea cine știe, dacă nu se învârte și de un delict de audiență.

Dar. . . scriptura s'a împlinit; «tot turcul plătește». Fiindcă «haram gheldi, haram ghiti» este, fără îndoială, o lege tare.

RĂSPUNS DESCHIS D-LUI DAMASCHINESCU,

C Â M P I N A.

Cu cea mai mare plăcere vă dau răspuns la întrebările d-voastre. Ca să nu ocup coloanele Revistei cu răspunsuri particulare, voiam să vă scriu particular, dar având în seamă, că întrebarea, care mi-ați făcut-o d-voastră în scrisoare deschisă poate că e și întrebarea mai multor vânători, cari au interes pentru dezvoltarea kynologiei române, cred că e de cuviință să vă răspund în mod public.

D-voastră vă mirați, că pe când lui «Pharan de Matra» i-am acordat cel mai mare premiu «Medalia de aur a Statului», tot atunci seterului englez «Károlyi Lord», căruia în decursul concursului nu i-am găsit nici un defect, nu i-am acordat decât o diplomă.

Primul concurs de prepelicari din România a fost aranjat în Cluj, de «Reuniunea Regnicolară a Prăsitörilor de Câini din România» care până la timpul de față nu eră decât o secție a «Faunei». Reuniunea neavând pe atunci scriitori români, dar mai cu seamă din acel motiv, că în «Revista Vânătorilor» pe acele timpuri nu se publicau alte articole kynologice decât despre copoi (în cel mai bun caz despre «bracii germani mari»), publicase concursul numai pe coloanele revistei maghiare «Vadászujság» din Târgul-Mureș¹⁾, așadar, eră un concurs particular al ardelenilor. Inșă fiindcă nici Ardealul nu se poate lăuda, că are o kynologie vânătoarească la nivelul dorit, nu s'au prezentat ca participanți la acest concurs, decât vânătorii din Carei, inșă și aceștia numai cu condițiunea, că concursul să aibe loc la Carei. Reuniunea inșă având ca secția Faunei o expoziție și de alte animale (păsări) nu s'a dus la Carei iar vânătorii din Carei n'au venit la Cluj.

Am arbitrat concursul din Cluj și am dat premiile cari mi s'au pus la dispoziție: o diplomă, medalie de aur la expoziție și o alta la concurs. Cel mai frumos și cel mai bun prepelicar la expoziție și la concurs a fost «Pharan de Matra» nu numai în mod relativ, dar în mod absolut, așa dar i-am acordat «Diploma Statului medalie de aur» (Medalia de aur eră numai numită pe diplomă).

Mi-a părut rău, că nu au participat la concurs și câinii din Carei și convorbind cu Reuniunea am hotărât că fiind odată în România, să mă duc și la Carei, ca să arbitrez și concursul de acolo. N'am mai avut la dispoziție mai multe «diplome medalie de aur» ci numai «diplome» a Statului!

Așa s'a întâmplat, că, Károlyi Lord» n'a căpătat decât o simplă diplomă. Inșă... valoarea câinelui nu depinde de diplomă, ci de premiul acordat. Acel câine, care a dobândit la concurs punctele cerute la premiul I, și e de-

corat cu premiul I, a primit tot atâta, parcă ar fi căpătat medalia de aur (Diploma e numai un premiu de onoare). «Hedda Hubertus» prepelicar german cu părul scurt, aparține unei alte rase. Cu toate că eră plină, a dat dovadă, că e demnă să capete premiul I, între prepelicarii germani.

Să nu uităm, că la un concurs, unde se selecționează materialul pentru prăsilă, se examinează în primul rând calitățile innăscute și numai după acestea dresajul.

Să nu credeți, că fiecare prepelicar premiat la concurs posedă un dresaj minunat, dar de sigur posedă calități moștenite — cari se moștenesc prin prăsilă rațională și la descendenți — pe cari un arbitru expert le cunoaște, chiar dacă câinele are un dresaj mijlociu.

Mare plăcere mi-ați făcut, d-le Damaschinescu, cu întrebarea d-voastre, căci văd din această întrebare, că interesul pentru prepelicarii pur sânge crește din zi în zi și în Regat. Mare plăcere ași aveă, să vă cunosc personal, să ne dăm mâna și să luptăm împreună în interesul kynologiei vânătoarești.

Revista, în care apăruse întrebarea d-voastre, o cetisem în București. De-aș fi căpătat-o înaintea pornirii mele de-acasă, trecând prin Câmpina, mi-aș fi permis să vă fac o vizită, să ne putem cunoaște. Cred inșă că ne vom întâlni la toamnă, la concursul din Timișoara.

Dați-mi voie, să vă rog ceva. Eu lupt pentru kynologia română în calitate de kynolog, și vânător. O fac cu plăcere, crezând că e de cuviință din partea mea, să fac un serviciu țării părinților mei (Ardealul) și țării mele natale (Regatul). Inșă eu sunt străin, locuitor în străinătate. D-voastră sunteți român, locuitor în România. Ridicați și d-voastră vocea și luptați și d-voastră pentru interesul kynologic a țării d-voastre. Cred, că veți aveă mai mare succes decât am eu.

In sfârșit, încă ceva. D-voastră ziceți: «Inființarea Reuniunii regnicolare a prăsitörilor de câini din Cluj este un pas frumos și meritul, într'o mare măsură, de sigur vă revine d-voastre».

Aș fi nemodest, dacă aș lăsă această laudă nemeritată fără a vă spune, că inființarea «Reuniunii prăsitörilor de câini din România» nu e meritul meu, ci meritul prietenului meu Csáklány Tibor (care și în Budapesta eră un prăsitör cunoscut) și al d-lui Iuliu Roșescu. Că Reuniunea face pași progresivi, e meritul iubitului meu prieten, actualul președinte al Reuniunii, d-l loc.-colonel Aurel Bozac. Eu nu sunt în această Reuniune decât un membru de onoare (fiind străin, nu pot fi membru activ) și tot meritul meu există în lupta mea pentru interesul kynologic al României. Sper, că precum am reușit în Ungaria prin articolele mele să deștept vânătorii, amatori de câini pur sânge, îmi va reuși — cu ajutorul acelor vânători români pe cari îi cunosc și pe cari încă nu-i cunosc — să ridicăm și în România kynologia la nivelul dorit.

Să dea Dumnezeu!

Cu salutări vânătoarești cordiale.

Szödrökös, IV/14 1927.

ÖTVÖS BALÁZS

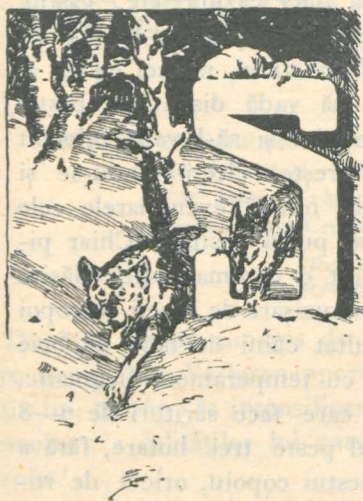
¹⁾ Afirmația autorului este inexactă. In Revistă în totdeauna apăreau articole kynologice, deși mai rar decât astăzi, din cauza lipsei de colaboratori. Vezi articolele despre dresaj, descrierea diferitelor rase de câini etc. de C. G. Alexianu, C. Rosetti-Bălănescu, C. Riske, C. A. V. Popescu și alții. De altfel, legătura între Reuniune și Revistă poate nu exista nici azi, dacă Revista nu și ar fi oferit sprijinul. Motivul boicotului este a se căuta în altă parte.

IARĂȘI COPOIUL

de Prof. I. Forgaci

Inspector de vânătoare al jud. C-Lung

A INCINS în Revista noastră o discuție în jurul utilității copoiului. S'au emis de doi specialiști păreri diametral opuse, fără posibilitate de conciliare, așa că vânătorul începător trebuie să stea uluit la cetirea acelor păreri atât de deosebite, întrebându-se: care are dreptate, d-l Ötvös sau d-l Riske?

Cade-se deci ca fiecare vânător cu experiență să contribuie, în marginile puterilor lui, la limpezirea unei chestiuni de mare importanță pentru viitorul vânatului, îndeosebi în regiunile păduroase. Ba e chiar necesară o soluționare definitivă a problemei, dacă copoiul e o «bestie» vrednică de stârpit (Ötvös) sau e un câine de vânătoare indispensabil îndeosebi «pe terenuri sărace în vânat» cum susține d-l Riske.

Așa punându-se problema, răspunsul e ușor, e foarte ușor. Cine cunoaște copoiul — nu un exemplar, două, ci specia, reprezentată prin cât mai multe exemplare — va trebui să treacă în tabăra d-lui Ötvös, îndeosebi dacă dorește să vadă, mâine-poimâine, îmulțit vânatul din pădurile noastre, ca să fie *ce* vână. Toți aceia însă cari țin să «împuște» azi cât mai mult, chiar pe terenuri sărace în vânat, unde în chip logic ar trebui de operat cu cruțarea și prăsirea în scopul îmulțirii vânatului, aceia cărora puțin le pasă, dacă mâine țarile și pădurile noastre vor fi pustii de viețuitoare, aceia vor face cor cu d-l Riske: nu putem vâna fără copoi; jos cu ostracizatorii lui! Evident problema e destul de gingașă.

Dar să luăm sub microscopul cercetărilor noastre acest «dușman-prieten» al vânatului care e copoiul. Din capul locului trebuie să constatăm că și la specia asta canină, ca la toate viețuitoarele, sunt o mulțime de nuanțe în ce privește calitățile esențiale. Găsiți copoi absolut neascultători, drăcos de nătângi, dar găsiți și alții relativ ascultători — asta mai rar. Găsiți copoi cu un temperament nebun, absolut nestăpănit, adevărate dihanii, cari, duse de sfoară, te târie la deal ca niște telegari buieci, ba te târie și prin ghimpii huceagurilor, de s'o întâmplă să simtă acolo vr'o sălbătăciune, iar când îi slobozi, se aruncă cu furie înainte, ca niște balauri, gonind nebunește tot ce le vine în cale, adese ceasuri întregi, ba jumătăți de zi și mai mult; dar găsiți și exemplare cu temperament mai domol, ușor de stăpănit și ușor de dresat — și aceștia mult mai rar. Găsiți apoi copoi sanguini, bestial de sanguini, și alți mai puțin sanguini, dar copoi neubitori de sânge, cum e

de pildă prepelicarul, nu veți găsi. Am văzut copoi, lăudați de stăpânii lor, copoi cari, punând gura pe iepurele împușcat, mârâie chiar la proprietarul lor și e nevoie de sdavene și repetate lovituri cu călcâiul cismei, cu patul puștii sau vr'o jordine țapănă, ca să-i facă a-și desceștă dinții. O fi având dreptate și d-l Riske, când pune această sălbătăcie a copoiului pe socoteala proprietarului «țaran», neînțelegător al dresajului, dar sunt sigur că nici d-sa nu va putea nega, că sanguinismul, bestialitatea la copoi e o pornire instinctivă *înnăscută*, pe care nici un dresaj din lume nu i-l poate scoate din sânge.

Prepelicarul e mult superior, și ca inteligență, putem zice că el e *conștient* de ajutorul ce-l dă *vânătorului*, în schimb copoiul, când vânează, vânează *pentru sine*. Căci nici cel mai aprins admirator al copoiului nu va riscă afirmația că tovarășul său patrupe, de dragul vânătorului, pentru a-l servi pe acesta, gonește vânatul «până unde-l duc picioarele, până unde-l pot duce plămâni», ci la el forța motrice e *dorul de carne*, fie ruptă cu proprii lui colți din puiul de căprioară sau iepure, fie carne căpătată drept recompensă» dela stăpânul său. Căci mai toți vânătorii, nu numai țarani, dar și intelectuali, așa își dresază copoi tineri ¹⁾ dându-le carne din sălbătăciunea împușcată sau îi lasă să facă «școală» alături de câinii ciobănești, vara prin păduri, și aceia, prin zând puii bicisnici de fiare, se deprind a gonî, chiar câte 5—6 ore într'una. Astfel din toți copoi cel puțin 90% sunt adevărate bestii, cum le zice bine d-l Ötvös, bestii ce sfârtică în câteva clipe iepurele sau căprioara împușcată și se îndoapă cu carne, până nu mai pot, dacă nu intervine *repede* sau e departe stăpânul lor.

D-l Riske dă vânătorului vina bestialității copoiului, ceea ce numai în măsură disparentă e adevărat, căci în realitate nici cel mai stăruitor și priceput vânător nu isbutește să dresaze orice copoi, ca de ex. la comandă să înceteze a gonî: va reuși în 4—5 cazuri, dar în celelalte până la sută nu va reuși, bestialitatea înnăscută fiind mult mai puternică decât toate posibilitățile dresurii. D-l Riske pomenește de «copoi de mărime colosală» din Ardeal, dresați să urmărească numai «vânat răpitor, urși și mistreți». Dar lucrul nu e tocmai așa, oricât de plăcut ni-ar fi să-l putem crede. Căci în realitate aceste bestii colosale, cu înfățișarea «fioroasă», gonesc tot atât de persistent și pasionat cerbul ca și mistrețul ba mai cu drag încă pe cel dintâiu, fiindcă acela nu desfășură nici furia, nici nu are colții periculoși ai mistrețului. Dovada cea mai bună o avem în județul nostru, inundat dela războiu încoace cu copoi uriași ardelenști, cari, înzestrați în aproape totalitatea cazurilor cu un temperament nebun de bestii, gonesc totul ce le vine în cale, cu deosebită predilecție cerbi și căprioare. Or nu asta e menirea câinelui de vânătoare, mai ales nu astăzi, la această mizeră stare a vânatului, să sbură-

¹⁾ Evident greșit.

tăiască în toate vânturile cele 3—4 capete de căprioară ce se mai găsesc pe întinderi de 10—20 km²?

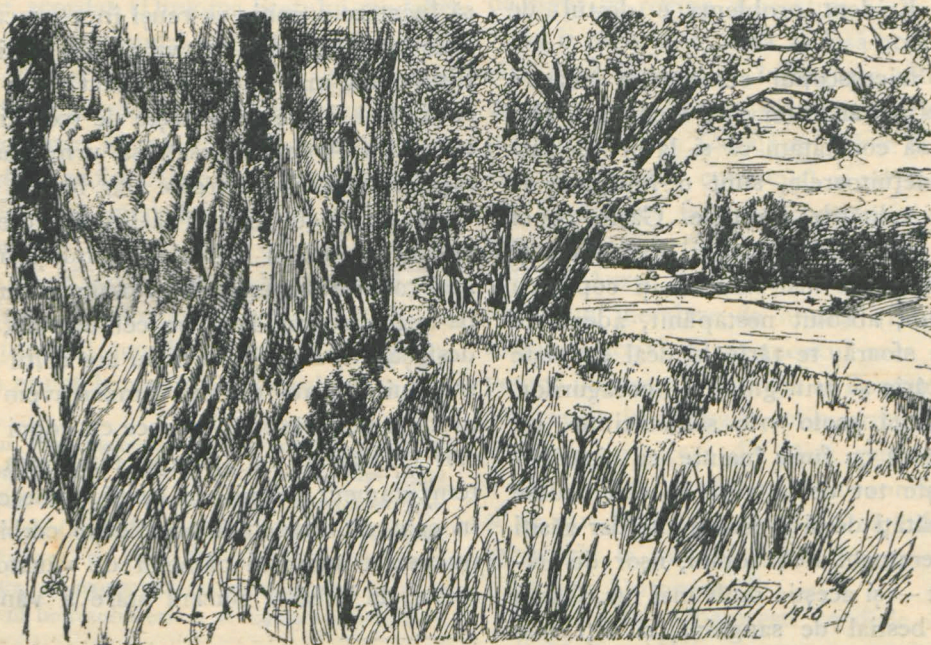
Căci astăzi, cu foarte puține excepții, codrii noștri dela munte sunt aproape în întregime «terenuri sărace în vânat». Dacă acuma pretutindeni se vor întrebuița cum zice d-l Riske, «copoi buni și rezistenți, cu pasiunea și ardoarea lor neîntrecută» cari să gonească zile întregi, curățind, din capăt în capăt, terenul de toate nefericitele vietăți sălbatice de pe el, pentru ca vânatul, ajuns la zeci de km depărtare, să fie luat în primire de alți «copoi buni și rezistenți» — ne permitem întrebarea naturală: La ce capăt am ajunge, numai în câțiva ani? Nu se îngrozesc în fața acestei dureroase perspective, toți aceia cari, orbiți de folosul momentului, predică reabilitarea copoiului la starea de odinioară, când ravajiile lui erau puțin resimțite. vânatul fiind numeros de tot?

Argumentul produs de d-l Riske în favorul copoiului, anume că acesta e un produs național, deci nu merită moartea, mai bine nu-l relevez, căci, în fața realității crude, considerații ca aceasta nu pot rezista. Dacă e de proveniență românească, apoi avem datoria să-l lăsăm să ne pustiească codrii, alături de lupi și javrele ciobănești? Sentimentalismul — o podoabă pentru orice om — nu ar fi mult mai bine plasat față de minunatele și vai! atât de rarele podoabe ale codrilor noștri: cerbii și căprioarele, atât de drăgălașe, atât de inofensive și totuși atât de persecutate.

Deaceea, îndeosebi pentru regiunile muntoase, unde aproape toți cei ce vreau să vâneze, susțin că nu pot vâna fără un câine de vânatoare, ceace, până la un anumit punct, e adevărat, ajungem la următoarele concluziuni: ținând seama de starea jalnică a vânatului și de calitățile vânătorești ale populației dela munte, unde și vânătorii tari de fire, adesea sunt duși în ispită, înfine

considerând și faptul că din totalitatea copoilor numai o foarte mică minoritate e înzestrată cu acel temperament domol și docil, care îi face capabili a fi dresați, a ascultă de comandă, a nu alungă ce nu trebuie (adică a se specializa), a nu sfâșia fiara căzută, etc., găsim, nu preferabilă, dar singur-posibilă opinia d-lui Ötvös, care în interesul *superior al vânatului*, nu cel egoist al vânătorului lacom, ar vrea să vadă dispărând bestia setoasă de sânge, care e copoiul și să-l vadă înlocuit cu bazeți sau basetocopoi, firește selecționându-se și dintre aceștia pentru prăsire numai exemplarele cele mai *docile*, mai *domoale*, mai puțin bestiale. Chiar piciorușele lor mai scurte, sunt o recomandatie. Găsim îndeosebi recomandabilă o încrucișare de bazeți cu copoi domoi, care să dea ca rezultat câini de talie mijlocie sau submijlocie și mai ales cu temperament flegmatic, potolit. Iar copoiului uriaș, care face sărituri de 7—8 m, gonind nebunește cerbul peste trei hotare, fără a ascultă de stăpânul său, acestui copoiu, oricât de românesc ar fi, nu-i dorim decât moartea, în interesul rămânerii în vieață a cerbilor, căprioarelor etc., românești și acestea.

Nici chiar câine de lanț sau de târle, la țărani n'ar trebui admis, nici el nici corcitură de-ale lui, căci acolo tot își desfășoară activitatea lui nefastă: de a vâna pe cont propriu, fiind cu atât mai stricacios, cu cât e mai mare. Impunerea tuturor proprietarilor unor astfel de javre la plata taxei legale (ca la ogari) i-ar împușină în scurtă vreme, spre bucuria și liniștea bietelor căprioare scăpate de niște bestii, și, suntem siguri, spre bucuria, nu momentană, dar viitoare, a multor din acei vânători, cari azi țipă că nu pot fără copoi, dar mâine vor găsi în teritoriile lor, cu vânat considerabil sporit, o plăcută răsplată pentru... mazitarea copoiului.

EDUCAȚIA ȘI DRESAJUL CĂINILOR DE ARET ÎN VEDEREA EXECUȚIUNILOR DE URMĂRIREA ȘI APORTAREA VÂNATULUI RĂNIT

de Ing. Andrei Caransebeș

(U R M A R E)

MOTTO: Vânătorul are pururi un cuvânt de cinste dat,
Ca să cruțe și să aibe'n ocrotirea sa vânatul.
Căci făcând o vânătoare precum stă în lege sfatul
Premări-vom Creatorul prin fapturn ce-a creat.

(Dedicație autografa pusă de M. S. Regele
pe fotografia ce a dăruit-o Uniunii).

După ce ne-am convins de calitățile cățelului, necesare unui viitor Verlorenapporteur, continuăm cu educația lui, tinzând la intensificarea și perfecționarea prin dezvoltare a calităților lui naturale constatate. *Încă nu dresăm!*

Ceeace urmărim de aci înainte este de a da posibilitate cățelului de 6—8 luni de ași dezvoltă calitățile naturale în vederea viitoarei lui misiuni, fără multă intervenție din partea noastră.

Pentru acest scop Oberländer, creatorul metodei clasice pentru dresajul căinilor de aret de utilitate multiplă, numită «Deutsche Zwangsdressur», recomandă scoaterea cățelului la câmp, începând cu vârsta lui de 6 luni și până când trece de un an, dându-i-se ocazia în acest interval, de 2—3 ori pe săptămână, să caute și să gonească liber iepuri câți va găsi, considerând ca fiind acesta cel mai bun mijloc pentru a dezvoltă în cățel calitățile inerente unui Verlorenapporteur. Amintește ca exemplul mai mulți câini de ai lui, cari educați fiind în felul acesta au gonit — chefnind ca și copoiul — ceasuri întregi câte un urechiat și cari au devenit Verlorenapporteur excelenți, fără a pierde calitățile lor de a aretă mai târziu vânatul sănătos ascuns prin miriști sau ierburi.

In felul recomandat de Oberländer — care a considerat de altfel, că metoda sa este singură aptă pentru a creă verlorenapporteur utili — *vânătorul procură cea mai naturală și cea mai bună mișcare pentru câinele său, determinând dezvoltarea corpului lui într-o măsură deosebită. Îl antrenează pentru a deveni iute și rezistent, îi atâță pasiunea până la maximum și îi asigură experiență în ceeace privește ținerea urmei vânatului.*

De sigur, că metoda aceasta de a educă un câine asigură în cele mai pretențioase condițiuni dezvoltarea tuturor calităților, care sunt la baza execuțiilor de verlorenapporteur. Dar *metoda are și dezavantajii* pentru vânătorul, care după un antrenament de felul acesta, făcut cu câinele său timp de 4—6 luni, a ajuns la perioada dresajului și apoi la perioada, când va trebui să-l introducă câinele la vânătoarea la câmp (la iepuri, potârnicii și prepelițe) și care n'are îndemânarea aceea, ca să poată desobișnui pe câinele său dela urmărirea iepurilor sănătoși, adică ca să facă, ca același câine să areteze (ponteze) iepurele și să se culce la pământ, respective să stea locului atunci când acela sare. Lucrul acesta este greu de obținut, dar sunt cazuri, când acest

lucru se obține mult mai ușor cu un câine, care a gonit în voia lui sute de iepuri, decât cu unul care nu a prea văzut iepuri până atunci. Acesta este cazul căinilor inteligenți, cari din momentul din care au înțeles, că numai urma sângerândă, adică aceea a iepurelui rănit îi asigură prinderea acestuia, pierd interesul pentru iepurii sănătoși, despre cari au experiența, că nici când nu-i pot ajunge și prinde.

Astfel însă, numai cu ajutorul dresajului «par force» putem să obișnuim câinele nostru, educat după principiile lui Oberländer, să areteze îndelung iepurele tupilat în iarbă și să facă «down» atunci, când iepurele a sărit.

Aceasta n'o poate face decât un dresor versat și numai pe un teren unde sunt iepuri în abundență.

În tot cazul, din câinii educați în forma aceasta majoritatea lor sunt superiori în toate privințele acelor educați în altă formă. Un oarecare grad de *independență și încredere în sine* trebuie să aibă orice Verlorenapporteur și acestea și le câștigă câinele, cel mai ușor cu ajutorul metodei lui Oberländer. Pentru că gonind iepuri timp îndelungat ne va pierde de multe ori, dar va învăța repede, că pentru a ne regăsi n'are decât să-și ție urma proprie până la locul unde am stat împreună și deaci să ne ia urma noastră până acolo, până unde ne-am deplasat în timpul cât el a gonit iepurele. În felul acesta va învăța, că *simțul mirosului și ținerea urmei noastre îi asigură contactul cu noi.*

O altă metodă (foarte proprie pentru dresori mai puțin versați) pentru dezvoltarea calităților naturale ale tânărului câine, adică pentru educarea lui în vederea execuțiilor de verlorenapporteur este următoarea:

Continuăm de a procură mișcare câinelui. Exercițiul cu mingia sau plimbările simple nu mai ajung. Vom scoate câinele la câmp pe locuri unde nu se găsește vânat sau numai puțin și-l lăsăm să alerge în voia lui. Mișcările pe care le face câinele în felul acesta sunt bune, dar nu înlocuesc mișcarea pe care o procură câinelui goana după iepure și ca atare nu asigură dezvoltarea în condițiunile necesare a *iuteții și rezistenței* lui.

Pentru a procură însă câinelui o mișcare analoagă cu aceea ce i-o asigură metoda Oberländer, recurgem la un alt mijloc. Luăm un ajutor cu noi, care va ține câinele ascuns undeva până noi ne îndepărtăm la 200—2000 pași și chiar și mai departe și apoi ajutorul dă drumul câinelui la un semn al nostru. Câinele ne va lua urma și în dorința de a ne găsi cât mai repede va face eforturi pentru a ajunge cât mai de grabă la noi.

La început distanța e mai mică, apoi tot mai mare. Făcând de 2—3 ori pe săptămână aceste exerciții, de câte 5—6 ori în aceeași după amiază, vom obține un rezultat asemănător cu acela obținut cu gonirea iepurilor în privința dezvoltării *iuteții și rezistenței* la mișcare.

Desvoltarea, respectiv intensificarea calității câinelui de a ține urma o facem simultan cu procurarea mișcării. Chiar și exercițiul de a-și găsi stăpânul, mergând pe urmă, este propriu într-o măsură oarecare pentru a desvoltă în câine calitatea de a ține urma. Totuș pentru desvoltarea acestei calități recurgem la un mijloc mai natural și mai bun. *Exercițiile le vom face cu câinele nostru pe urma iepurelui stârnit.*

Urma iepurelui sănătos este cel mai bun mijloc de care dispunem, cu ajutorul căruia putem desvoltă în cele mai bune condițiuni calitatea câinelui de a urmări vânatul nevăzut de el. Cel mai bun exemplu ni-l dau în privința aceasta nu numai copoii, ci și orice câine de oi, care s'a obișnuit să gonească vânatul.

Am văzut însă mai sus la descrierea metodei maestrului Oberländer, că gonirea fără limită a iepurilor din partea câinelui, desvoltă fără îndoială calitatea câinelui de a ține urma, de a descurcă minciunile făcute de vânat și în general putem spune, că un câine, căruia i s'a admis ca dela vârsta lui de 6 luni și până la vârsta de un an, să gonească iepurii pe plac și-a câștigat o rutină și dacă vreți o tehnică în privința urmăririi în mod sigur și pe parcursuri mari a vânatului stârnit.

Dar metoda aceasta are inconvenientele ei, cari trebuie avute în vedere atunci, când ne decidem la educarea câinelui nostru în vederea urmăririi vânatului rănit, după felul recomandat de Oberländer. Câinele de aret de utilitate multiplă nu este numai retriever, respectiv nu execuțiunile de verloreapporteur sunt singurele pe cari vânătorul le cere dela un asemenea câine. Nu trebuie scăpat din vedere faptul, că un Gebrauchshund este în prima linie câine de aret și că execuțiunile lui de prepelicar nu se pot neglija, adică nu putem admite ca un câine de aret, de utilitate multiplă să decadă în situația unui copoiu. Dar admiterea fără rezerve a gonirii iepurilor *ad libitum* din partea câinelui poate pune foarte ușor pe dresorul amator în situația de a vedea pe viitorul său tovarăș «in spe» decăzut la un copoiu neînfrânat.

Sunt dresori, pentru cari desobișnuirea câinelui de a alerga, de a goni iepurii sănătoși nu le crează multă bătaie de cap și cari pot transformă deci pe gonaciul fără frâu într'un «chien couchant» ideal, care se pune pe burtă (down) ca la trăsnet, când a văzut vânatul stârnit și care aretează dela distanță potârnicchiile și iepurii, dar care în acelaș timp nu cunoaște obstacole atunci, când simte o picătură numai din sângele iepurelui, sau a vulpei, pe urma cărora a fost pus de către stăpân cu comanda «aport-verloren».

Noi însă nu putem generaliză acest lucru, pentru că nu orice dresor e capabil să-l facă și nu orice câine educat în felul arătat de Oberländer suportă dresajul, ce urmează pentru a-l determină să respecte vânatul sănătos, fără a se lua după el. Sunt câini, cari după un interval de 6—7 luni, cât au gonit iepurii sănătoși după plac, și în care timp au învățat să cunoască în multe amănunte felul de a se comporta vânatul stârnit refugiat, înfine cari după acest interval au câștigat rutină necesară pentru a putea fi supuși cu folos unui dresaj în vederea execuțiunilor de verloreapporteur, pierd în parte sau total

interesul pentru vânatul refugiat în urma dresajului «par force» rău aplicat la care sunt supuși, pentru a corespunde condițiunilor de vânătoare la câmp, la iepuri și potârnicchii, unde alergarea după vânatul stârnit, este o greșeală.

Ceeace înseamnă, că din întreaga educație, în decursul căreia, câinele a gonit iepurii după plac, el nu s'a ales cu altceva, decât cu urmările bune în privința desvoltării lui corporale, asigurându-i-se iuteală și rezistență la mișcare.

Așa fiind, trebuie să recurgem la o modalitate de a da ocazie câinelui nostru, casă se desvolte în privința calității de a ține urma vânatului și ca să-și câștige rutina necesară pentru a putea corespunde ca verloreapporteur, care să nu ne pună într'o eventuală situație de a ne strică câinele. În acelaș timp este adevărat, că fără o educație potrivită în privința obișnuirii câinelui de a ține urma, foarte rar vom avea un verloreapporteur bun.

Reviu acum la educația câinelui dela vârsta de șase luni. Am arătat modalitatea cu ajutorul căreia asigurăm câinelui mișcare suficientă în vederea unei desvoltări corporale potrivite chemării lui. Am zis apoi, că desvoltarea calității lui de a ține urma o vom face cu el pe urma iepurilor sănătoși.

Am făcut apoi o mică abatere pentru a arăta necesitatea adoptării unei alte modalități decât singur pe aceea a lui Oberländer, care să asigure desvoltarea în condițiunile necesare a calității câinelui de a ține urma vânatului.

Dietzel — clasicul vânător și autor german — recomandă următoarea metodă pentru a asigura basseților lui urmărirea în mod sigur și liniștit a vânatului. El purtă câinele legat; stârniă câte un iepure și după ce acela a fugit, puneă câinele pe urma lui purtat fiind în lesă. În felul acesta basseții se obișnuiau să urmărească liniștit și sigur urma vânatului. Această metodă e foarte potrivită pentru educarea câinilor de aret în vederea ținerii urmei vânatului. Exercițiile acestea se fac simultan cu exercițiile de procurarea mișcării pe seama câinelui și au avantajul incontestabil că: a) câinele nu gonește «à vue», fapt, ce formează un inconvenient la metoda lui Oberländer, când goana are loc pe un teren deschis;

b) se obișnuiește ca să se comporte liniștit față de iepurele stârnit, neavând pentru el interes decât urma lui;

c) mergând liniștit pe urmă, nu trece zăpăcit peste cotiturile și minciunile făcute de vânat, ci învață repede, să urmărească cu atențiune jocul vânatului, descurcând cu atențiune minciunile făcute de el;

d) câinele astfel educat nu prezintă nici o greutate atunci, când urmează să fie dresat și introdus la vânătoarea de câmp, deci nu suntem expuși a ne strică câinele — în privința utilizării lui ca verloreapporteur — din cauza unui dresaj prea sever ce nu se potrivește eventual cu firea și caracterul lui.

Această metodă prezintă o combinație potrivită în ceea ce privește partea utilă a exercițiilor de urmărirea vânatului, cu partea absolut necesară care trebuie admisă câinelui, atunci când suntem nevoiți a supune discipolul nostru la asemenea exerciții, fără de cari verloreapporteurul nu se poate desvoltă.

În privința *desvoltării pasiunii* în câine, metoda aceasta asigură în generalitatea cazurilor desvoltarea în măsură suficientă a acestei calități a lui, lăsând pe câine să urmărească (deci să satisfacă o pornire firească a instinctului său), iepurele pe care el l-a văzut sărind.

În cazul metodei lui Oberländer *se poate întâmpla*, că în urma dresajului sever, câinele să piardă în parte sau total pasiunea pentru vânatul refugiat.

Deci începând cu vârsta de 6—7 luni, vom scoate câinele la câmp, vom face cu el exercițiile pentru procurarea mișcării pe seama lui și simultan cu aceste exerciții trecem pe locuri unde se găsesc iepuri. Câinele va fi luat la sgardă. Va sări un iepure. Câinele va privi după el. După ce iepurele a fugit și nu-l mai vedem, lăsăm cureaua dela sgardă lungă, admitând câinelui legat (cureaua să fie lungă de 4—5 metri) să caute pe urmă. Câinele va porni în curând pe ea. Noi după el. *Dar nu fugim*. Câinele trebuie să-și croască tempo-ul lui după mersul nostru ca să se obișnuască dela început cu urmărirea liniștită a vânatului. Rolul nostru nu este altceva, decât să ținem de cureaua și să mergem la pas după câine. Alt rost n'avem. *Nu vom trage de curea*. Să nu ne irităm, dacă câinele s'a dat la o parte dela urmă. Să-l lăsăm numai, el o va regăsi. În acest caz și în general, când știm, că discipolul ține urma, îl încurajăm cu câte o vorbă bună. Dar și cu vorbele de recunoștință să nu fim peste măsură de largi. E bine că și aci să se țină măsura cuvenită.

La început — mai cu seamă când calitatea naturală a câinelui de a ține urma, moștenită dela părinți și prin părinți dela antecedenti se manifestă abia mai târziu — exercițiile acestea nu ne vor satisface, dar repetându-le vom ajunge cu câinele nostru la o perfecțiune, care ne va pune în uimire; după un exercițiu de 3—4 luni discipolul ne va conduce sigur pe urma urechiatului, pe parcursuri de sute și chiar mii de metri.

Metoda aceasta are avantajul, ca tovarășul nostru chiar și după ce este dresat la vânatoarea de câmp, deci când face «down» la orice iepure stârnit, poate fi pus pe urma iepurelui stârnit pentru exercițiu și pentru perfecționarea acestei calități a lui de a urmări vânatul cu modificarea, că nu-l vom mai purta în lesă, ci îl vom lăsa să facă liber aceste execuțiuni.

Metoda aceasta se poate aplica și în felul acela, că ținem câțelul legat când iepurele sare și nu-l lăsăm

liber, decât când el a dispărut. Atunci *il lăsăm să urmărească liber iepurele dispărut*.

Din cele ce am arătat aci fiecare dresor va găsi posibilitatea de a adopta pe seama discipolului său cea mai proprie modalitate de a-l educa în vederea menirii lui de verlorencporteur, în raport cu *individualitatea* aceluia, precum și în raport cu calitățile sale proprii de dresor.

Între modalitățile descrise aci nu sunt limite una dela alta și ele nu sunt independente, ci se pot combina în diferite feluri după necesitate ¹⁾.

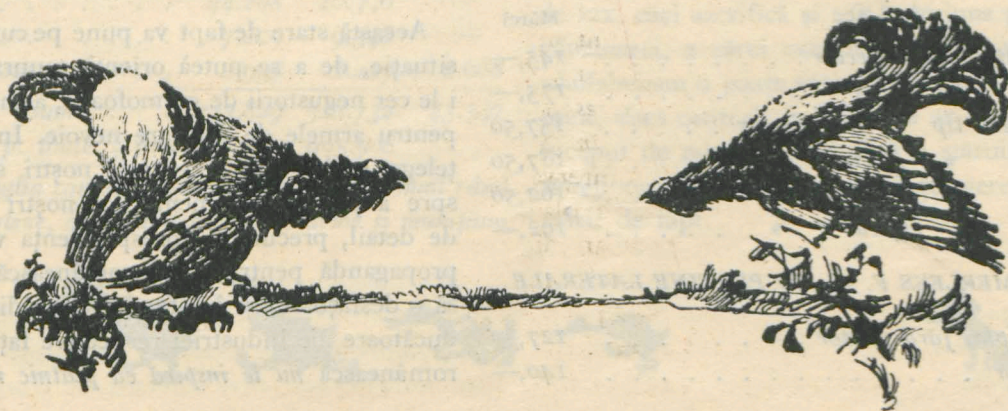
Nimeni să nu se sperie de complicația acestor feluri de a educa câinele; execuțiunile pe cari câinele complet dresat le face, răsplătesc cu vârf munca depusă cu educația migăloasă și conștiincioasă a lui.

Cățelul educat după prescripțiunile noastre ajunge la vârsta de 11—13 luni. Dacă el e bine desvoltat și credem că educația la care a fost supus a asigurat desvoltarea calităților lui naturale în felul cerut de noi, vom trece la partea aceea a activității noastre, care se referă la creșterea unui verlorencporteur, care are de scop *utilizarea pe seama vânătorului a calităților naturale ale câinelui*, intensificate și desvoltate în urma unei educațiuni raționale la care a fost supus.

Urmează *epoca dresajului*. Pentru o înțelegere mai clară a diferitelor faze prin care trece câinele pentru a deveni verlorencporteur și în general câine utilizabil, am prezentat descrierea fazelor într'o ordine cronologică, ce denotă o deosebire în timp cu limite stabilite a acestora. În realitate nu există aceste limite distincte, ele se confundă. De ex. putem începe dresajul de introducere zis și dresaj de cameră (Zimmerdressur) al câinelui la vârsta lui de 9—10 luni, când educația lui nu este încă terminată și putem face simultan atât dresajul, cât și educația câinelui. Deci limita distinsă între epoca de educație a câinelui și între aceea de dresajul lui în realitate nu există.

(Va urma).

¹⁾ De exemplu: Scos la câmp în vederea educației lui pe urma iepurilor stârniți, dă dovadă chiar în primele zile de o pasiune atât de mare încât gonește orice iepure timp îndelungat. De teama de a nu se deda câinele la acest lucru într'o măsură atât de mare, încât să ne creeze mari greutăți dezobișnuirea lui de a gonii iepurii sănătoși, nu-l vom mai lăsa să urmărească iepurii liber, ci îl vom purta în lesă. Sau: cățelul purtat în lesă cu ocazia urmării vânatului stârnit nu arată pasiune suficientă deci, să-l lăsm să gonească liber câțiva iepuri și numai după ce gonind câțiva urechiați dă dovadă de pasiune suficientă, va fi luat din nou la lesă.

BURSA DE ARME

de *Maior Schneider — Snyder Roland*

Inspector de vânătoare

Mulți dintre cetitorii noștri cari se pricep de minune în cecece privește bursa, devizele și valutele și cărora li se pare un lucru firesc, cu toate fluctuațiunile de valori, dela Leul în Paris și până la zdreanța «Tandelmarkt-ului» din Viena, să fie reglementate prin diferitele burse, — sunt cei mai mari profani în ce privește armele și munițiunile. Prețurile tuturor materia'elor brute de care această industrie are nevoie, variază după bursă și după modalități'le de furnizare, și sunt în funcție de așa numitele încheieri favorabi'e sau nefavorabi'e precum și de lefurile și augmentarea salarii'or lucrătorilor; și înfine, atunci când arma este gata, se mai adaugă și diferitele prețuri curente ale pieței ce nu pot fi micșorate în mod arbitrar de fabricanți, sub amenințarea cu întreruperea livrării din partea furnizori'or. Astfel ia naștere momentul desiluzionant pentru amatorul de arme, că armele lui devin și ele un obiect de comerț, ca și Leul sau pantalonii vechi.

«*Der Waffenschmied*», revista armurierilor din Suhl, este organul oficial al comercianților de arme și munițiuni din Germania și Austria. Din această revistă putem vedea prețurile curente actuale ale arme'or de fabricație F. N. (Fabrique Nationale).

PREȚURI CURENTE PENTRU FABRICATELE F. N.

In urma deprecierei francului belgian, Fabrique Nationale a găsit de cuvîntă să stabilească noi prețuri pentru produsele sale socotite în dolari, — din care cauză s'au modificat toate prețurile de cumpărare și vânzare de până acum. Prețurile sunt în general mai scăzute decât cele anunțate de noi în ultimul rând, adică la 10 Aprilie a. c., — ba în parte sunt chiar cu mult mai reduse. In continuare, noi nu putem ști dacă aceste prețuri se vor menține, totuș am dorî ca să se realizeze înfine o stabilizare a prețurilor fabricii belgiene.

Atragem atențiunea, că prețurile date mai jos sunt prețuri de detail, cari, conform convențiunii cu fabrica, nu pot fi scăzute, sub primejdia întreruperii continuării livrării.

Eventuale reduceri arbitrare de prețuri vă rugăm a ni le comunica întotdeauna.

ARME HAMMERLESS, SISTEM ANSON & DEELEY SI F. N.

Detail	Mărci
Execuție simplă, fără ejector	145,—
» » cu »	175,—
dto cu gravură tip I, fără ejector	157,50
dto » » I, cu »	187,50
dto » » II, fără »	162,50
dto » » II, cu »	192,—

ARME HAMMERLESS F. N., CU PLATINE LATERALE

Execuție simplă, fără ejector	127,—
dto cu ejector	140,—

dto cu gravură type I, fără ejector	145,—
dto » » » I, fără »	157,—
dto » » » II, fără »	152,—
dto » » » II, cu »	165,—

ARME CU ALICE AUTOMATE BROWNING, CAL. 12 ȘI 16

Execuție normală	157,—
Țeavă schimbătoare Browning	43,50
Țeavă schimbătoare cu foraj Paradox	58,50
Preț suplimentar pentru șina de ochire lipită	18,25

CARABINA AUTOMATĂ BROWNING

Execuție normală	187,50
----------------------------	--------

CARABINE AUTOMATE BROWNING CAL. 22

Execuție normală cal. 22 short sau 22 long	64,50
--	-------

CARABINE-TROMBONE, CAL. 22

Execuție normală	73,—
----------------------------	------

CARABINE F. N. CAL. 22 ȘI 9 mm. FLAUBERT

Execuție simplă, cu țeavă de 6 mm. ghintuită sau lissă	24,—
Execuție simplă cu țeavă de 9 mm. lissă.	25,—
» » » » » 9 mm. ghintuită.	26,—
» de lux, cal. 22 ghintuită	34,—
» » » » 22 extra-long	34,—

PISTOALE BROWNING CU REPETIȚIE

Execuție obișnuită cal. 6,35	31,50
» » » » 7,65 și 9 mm. scurt.	38,50
Modelul poliției; model 1922, 9 mm. scurt	47,50
Model de războiu, cal. 9 mm.	67,50
» » » cu pat atașabil.	87,—
Preț supl. pt. grav. type I, cal. 6,35	19,25
» » » » » I, » 7,65 și 9 mm.	10,50
» » » » » II, » 6,35	34,—
» » » » » II, » 7,65 și 9 mm.	39,—
» » » pistoale nichelate.	
» » » cal. 6,35, 7,65 și 9 mm.	1,75
» » » mâner de sidef.	
» » » cal. 6,35	18,80
» » » » 7,65, 6,35 și 9 mm.	24,50

Această stare de fapt va pune pe cumpărător în plăcuta situație, de a se putea orienta asupra prețurilor pe cari i le cer negustorii de gramofone, arme și articole picante, pentru armele de care are nevoie. In consecință vor înțelege mulți dintre cetitorii noștri sforțările «Uniunii», spre a putea oferi membrilor noștri arme sub prețurile de detail, precum și corespondența vastă și acțiunea de propagandă pentru piața românească pe care a trebuit să o desfășoare, și în sfârșit solicitidinea cercurilor conducătoare ale industriei respective față de noi, căci piața românească nu le inspiră ca platnic multă încredere.

În Germania costă suta de cartușe de vânătoare cu alice, de cea mai bună calitate, 20—24 Mk; o Marcă = 53 Lei, deci 20 Mk = 1066 Lei, iar 24 Mk = 1272 Lei. La această sumă se mai adaugă 2 Lei taxa de import pentru fiecare cartuș, ceea ce scumpește prețurile indigene germane cu încă 200 lei pentru suta de cartușe, și obținem în consecință un total de 1206—1472 Lei. Însă cum le vinde «Uniunea» cartușele, inclusiv toate taxele de transport, regie și vamă? Aceasta o poate vedea cetitorul din prețurile «Uniunii», cari sunt cu mult superioare celor germane indigene. Firmelor furnizoare le-a fost din cale afară de greu ca să treacă peste dispozițiunile de cartel, și dacă totuși au făcut aceasta, au făcut-o numai ținând seamă în primul rând de caracterul moral al «Uniunii» noastre. Succesul acesta al «Uniunii» este rezultatul unei corespondențe obositoare de un an de zile, fabricile cumpănind în același timp posibilitatea, că România ar putea deveni cândva un debușeu al industriei germane respective, deoarece față de cantitățile minimale de arme și munițiuni pe cari le introducem actualmente, precum și față de chestiunea încă în suspensiune a bancnotelor Băncii Generale și a altor chestiuni încă țara noastră nu poate conta actualmente ca debușeu al unei industrii ce s'ar vedea greu păgubită prin anumite măsuri excepționale ce ar putea intra eventual în vigoare.

Că Angliei i-a răsărit un concurent periculos în comerțul de arme și munițiuni german, chiar în propriile ei colonii, o putem deduce din statistica de mai jos:

In urma unui raport al consulului belgian Janssens în «Arm. Lieg.», importul de arme și munițiuni în Indiile-Engleze se repartizează în modul următor pentru anul 1923—24, prin cele trei porturi principale de import:

ARME DE FOC ȘI ACCESORII

	Bombay	Karachi	Madras
	în rupii indiene		
Anglia	541.752	448.139	46.678
Statele-Unite ale Americii	141.742	63.965	14.850
Belgia	90.925	55.929	2.412
Germania	57.274	27.093	1.001
Alte țări împreună	43.323	27.187	20.323
Suma	875.016	622.313	85.264

Suma totală p. toate 3 porturile: Rs. 1.582.593.

CARTUȘE ÎNCĂRCATE

	Bombay	Karachi	Madras
	în rupii indiene		
Anglia	212.879	445.546	37.983
Statele-Unite ale Americii	66.555	52.025	2.676
Germania	44.208	20.366	—
Belgia	7.229	9.548	—
Alte țări împreună	2.958	1.217	2.688
Suma	333.829	528.732	43.347

Suma totală p. toate 3 porturile: Rs. 905.908

Faptul că Anglia conduce, este explicabil. În primul rând sunt Indiile-Engleze, apoi cumpărarea de arme și munițiuni

le este aproape imposibilă indigenilor, și în al treilea rând, cumpărătorii se compun aproape în mod exclusiv din englezi. Cu toate acestea se poate constata o augmentare a importului Statelor-Unite și Germaniei, față de cifrele din 1913/14, după cum ne comunică raportul.

Acuma mai trebuie să adăugăm faptul, că muniția de vânătoare germană este chiar în Anglia, singura concurentă a muniției engleze, în ce privește calitatea, bătând calitativ adeseori chiar muniția de alice engleză. În Anglia, America (U. S. A., Canada) poartă astăzi mulți trăgători sportivi numai arme cu alice germane. În ce privește armele cu glonț și drillingurile, rolul conducător îl are hotărît industria de arme germană. Deaceia priverile «Uniunii» se îndreptară spre Germania ca furnizor, fiind călăuzită numai de o judecată obiectivă a situației și excluzând dela început sentimentalismul; chestiunea prețurilor a avut și ea un rol determinant. Deasemenea nu trebuie trecut sub tăcere, că un număr considerabil de arme germane și belgiene iau drumul Angliei, pentru a obține acolo ștampilele de încercare dela Birmingham sau Londra, fiind în urmă gravate cu numele răsunător el vreunei mari case de arme engleze, și trimise din nou pe piață ca arme veritabile englezești. Numai numele celor mai renumiți gunmakers englezi și comandarea armelor direct dela aceste case, sau printr'un negustor de o cheazăsie absolut sigură, ne-ar putea garanta imposibilitatea unei substituiri păgubitoare.

Din toate acestea reiese importanța capitală a procurării de arme prin «Uniune» pentru vânătorii României, și ar fi cât se poate de oportun ca Ministerul de Finanțe și R. M. S. să ajungă la judecata înțeleaptă, că armele și munițiunile cari sunt necesare pentru exercitarea unui factor atât de important al economiei naționale, nu pot fi încărcate cu aceleași taxe vamale oneroase ca mătașurile, gramofonele, automobilele, pneumaticile și alte articole de cauciuc de un caracter mai picant. Taxele vamale urcate le-am putea admite numai în cazul când ar avea drept scop un tarif vamal protecționist, adică în cazul când România va avea și ea o industrie proprie de arme și munițiuni de vânătoare.

Forurile de mai sus ar trebui să înlesnească «Uniunii», ca aceasta să poată aduce din străinătate arme și munițiuni bune pentru personalul nostru silvic și vânătoresc, cari să coste însă sub prețurile de detalii din străinătate și din țară. O altă datorie a «Uniunii» este, ca să înlesnească procurarea celor trebuincioase clasei noastre mijlocii, care nu poate și nici nu trebuie să plătească prețuri de lux, căci sacrifică și așa îndeajuns pentru întreținerea vânătoarei, a cărei exercitare numai un profan până la analfabetism o poate socoti drept lux. M'ar bucura foarte mult, dacă cetitorii cu judecată ar continua firul de idei început de mine, contribuind și stăruind ca forurile susmenționate să ajungă la o înțelegere mai înțeleaptă a stării de fapt.

BANC D'ÉPREUVES

de Horia C. Bucovineanu
student ihtiolog
Lardenne (Ballufat) Toulonse.

N VARA anului 1926, întâmplarea face să cunosc în rapidul Bordeaux —La Rochelle, pe directorul serviciului de supravegherea armelor, din Belgia.

L'am rugat să-mi comunice, data când pot să asist la experimentarea unei noi arme sau revolver, etc., bazată construcția lor pe procedee și principii ceies din cadrul comun.

În luna Octomvrie 1926 primesc câteva rânduri invitându-mă (la 25 Oct.) a asistă la experimentarea noului tip de revolver, cal. 7,⁶⁵ m/m mecanism gazo-automat.

Localul clădit în vecinătatea Liège-ului s'a transformat treptat-treptat, după nevoile serviciilor, etc., căci Liège adăpostește cel mai mare număr de uzine armurării din Belgia.

Sunt anunțat! Aștept câteva minute spre a se debarasa de un maniac ce lucrează de 16 ani la construcția și perfecționarea aparatului de... lungit vieața! — Probabil, vrea să-l facă mort, pe Voronoff!

Intru! Biouru relativ modest mobilat, doar pereți încărcăți cu foto-desene, crochiuri și tot felul de mulaje.

Am surprins pe figura lui, oarecare mulțumire răspunzând la invitația făcută. Dacă nu mă înșel, sunt singurul vânător român ce face astfel de cercetări, și voiaje... pe cont propriu!

La ora 2 ½ p. m. intrăm în sala de trageri. Lungă de peste 60—70 m. este bine luminată cu temperatură conform diferitelor pulberi ce vor fi arse la trageri.

În față, masa cu revolverul ce a făcut atâta sgomot în lumea amatorilor și fabricanților, cartușe demonstrative supra-încărcate, normale, cibile, desene, eșantionul metalului din care s'a confecționat, piele, mobile, etc. atrag pe curioși în cerc strâns...

Se măsoară, se ia temperatura, luminozitatea zilei și a sălii, caracteristică de hydrometru, etc.; se prevăd în procesul-verbal toate detaliile.

Ultimele chestiuni de amănunt sunt puse la punct, toți observă, unii așteaptă rezultatul spre a cumpără brevetul, parte sunt simpli curioși, parte din ei iau note ca și mine.

* * *

A. Caracteristica revolverului:

Calibrul . . . . . 7,⁶⁵ m/m
Numărul ghinturilor 6
Lungimea totală . . . . . 14,⁵ cm
Înălțimea totală . . . . . 10 »

Lungimea țevei complete . . . . . 9 »
Greutatea, cu magazia goală . . . . . 720 gr.
Numărul cartușelor ce au loc în magazie 7

B. Tir-probă, pulbere fără fum. Acest revolver a fost supus la proba obligatorie, adică s'au tras 3 cartușe încărcate cu p. v. ce au desvoltat 1850 kgs presiune pe cm².

Cum, marea presiune nu a avut puțința a scoate din uz sau a influența mecanismul, i s'a imprimat «P. V.».

C. Fabricațiunea și încărcătura cartușelor. După aceste două examene, i s'a încărcat magazia cu cartușe din comerț:

Marca (cea mai cunoscută) . . . . . F. N.
Lungimea totală a cartușului . . . . . 27 m/m
Natura și greutatea pulberii . . . . . T—0,216 grs.
Greutatea glontelui . . . . . 4,49 ½ grs.
Presiunea în mijlociu la 11 cartușe . . 459-461 kgs pe cm²

D. Măsurarea vitezei la 15 m. Tir de 20 cartușe:

Tir no.	√15 m.	Tir no.	√15	Tir no.	√15	
1	287. ⁵	8	278. ³	15	288. ⁴	In mijlociu = 296.9 m. Ecart. { + 14. ⁹ - 12. ⁵
2	286. ⁶	9	271. ⁰⁰	16	272. ⁸	
3	288. ⁸	10	294. ⁴	17	275. ⁶	
4	285. ⁵	11	283. ³	18	273. ⁵	
5	272. ²	12	288. ⁷	19	288. ⁹	
6	279. ³	13	285. ⁰⁰	20	292. ⁷	
7	286. ⁶	14	274. ²			

E. Puterea de penetrațiune. Două serii de tir a câte 15 cartușe, unul dela 10 m. cel de al doilea la 25 m., contra: scânduri, pin de nord, grosimea 26 m/m, distanțele unele de altele de 30 m/m.

La 10 m.: Cele 15 cartușe au perforat 6 scânduri. Nouă sunt în a șaptea scândură, 3 în cea de a opta, restul în a noua și a zecea scândură. Unul singur a perforat a 12-a scândură oprindu-se în cea de a 13-a.

La 25 m.: Cele 15 cartușe au perforat 7 scânduri. Opt sunt în cea de a opta, 4 în cea de a noua, iar restul au perforat a zecea scândură, unul imobilizându-se în cea de a 11-a.

F. Proba bunei funcționări. S'au tras 50 serii de câte 8 cartușe, adică exact 400 cartușe au fricționat fără pauză, ghinturile țevei.

Mecanismul intact.

G. Probă rezistență. S'au tras încă 540 cartușe. Nici un defect, nici o schimbare în mecanism nu s'a înregistrat!

* * *

Cu toată strategia nu am putut află numele și fabrica inventatorului. Singurul care a putut atinge prețioasa armă, directorul F.; alte deslușiri mai largi asupra pistolului nu mi s'au dat, deși am uzat de trucuri mult sau mai

puțin moderne. Recunosc că mi-a tras chiul clasic. Dealtfel până la brevetarea și lansarea în comerț se ține secret. În cazul când ar fi destinat uzului armatei, se înțelege că interesele esențiale nu admit divulgarea principiului de funcționare și a pieselor ce prezintă un interes capital.

Probele de mai sus au fost riguros verificate, tocmai în vederea rezistenței la pulberea piroxilată (fără fum) a mecanismului propriu zis.

«Banc d'Épreuves» din Liège verifică (ca și cele din Franța) rezistența oricărui revolver, carabină și armă de vânatoare prezentată pentru imprimarea mult căutatului «P. V.» (P. = pudre V. = vive), cu alte cuvinte, materialul din care fabricantul X sau Y a tras modele ce prezintă, au puterea de a rezista sau nu, vivacității pulberii *T* sau *T bis exportatiune*! În caz că da, veți găsi gravat pe basculă și cele două platouri ale țevelor «P.V.», (Anglia Nitro și Schultze, Franța și Belgia P. V.).

Am plecat mulțumind d-lui F. pentru felul cum m'a servit promițând că voi scrie colegilor din «eroica Românie», pe care a cunoscut-o, câteva cuvinte de ce am văzut la Liège.

Datorită d-lui F., am vizitat cu deamănuntul Școala de armurieri din localitate la care «Bayard» a pus mult ajutor moral și material. Rezerv aceasta într'un articol viitor.

Belgienii au atins perfecțiuni aproape de nebănuit în ramura armelor de vânatoare și revolverelor.

Sunt uzine cu reputație mondială (L. Couraly, Lepage, etc.) a căror produse din 1926 și 1927 sunt o adevărată bijuterie.

Nu vreau să compar armele franceze, belgiene, germane și italiene cu cele englezești, a căror superioritate este incontestabilă. Orice armă (fină, 1/2 fină și de comandă) produsă de uzină englezească, are oricând valoarea ei, mai mult decât ne imaginăm.

Franța posedă două modele *egale* celor englezești ca tot, în general (o mică diferență de aliaj al țevelor) al căror cost variază; cele mai reușite Holland-Holland și Purdey, ating prețuri de 80.000—175.000 lei!

Sistemul hammerless cu oțele exterioare (platine) închizător Purdey sunt cele mai scumpe, în plus, toate piesele interioare aurite prin procedee Lionez!

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

DESCHIDEREA MUZEULUI DE VÂNĂTOARE.

⁽¹⁹²⁷⁾
In ziua de 9 Junie a. c., se va deschide la București în Parcul Carol muzeul de vânatoare. Acest muzeu a fost înființat din inițiativa d-lui Dr. Gheorghe Nedici, Inspector General al vânătorei cu scopul de educație a masei vânătorilor, deoarece în muzeu se pot vedea nu numai exemplare naturalizate de tot felul de vânat, aranjate și în grupuri biologice, dar și diferite modeluri de instalațiuni vânătorești, necesare pentru ocrotirea și prăsirea vânatului.

~ ~ ~

REZULTATUL CONCURSULUI DE TIR A SOCIETĂȚII DE DARE LA SEMN «BUCUREȘTI» DIN ZIUA DE 3 APRILIE 1927

1. Tragerea nelimitată, CARABINA cal. 22. (Tragerea redusă)

Serii a 5 focuri, distanța 50 metri

Premiul	I d-l	Em.	Puncte
	I	Em. Braun	46
»	II	F. Courtin	45
»	III	Victor Cațafani	44
»	IV	Prof. Dr. St Bogdan	43
»	V	A. Gonzembach	42,42
»	VI	I. Stirnemann	42,40
»	VII	St. St. Bogdan	40
»	VIII	Weber	37,36
»	IX	A. Eggermann	37,28
»	X	F. Juillard	34

2. Tragerea nelimitată, PISTOL

Serii a 5 focuri, distanța 20 metri

Premiul	I d-l	Puncte
	I	A. Gonzembach cu 92 puncte
»	II	F. Courtin » 87
»	III	A. Eggermann » 86

3. Tragerea nelimitată, ARMA DE VÂNĂTOARE.

Talere

Serii a 10 focuri

Premiul	I d-l	S. Chiriacescu	10/10
»	II	Ing. Mărașcu	6/10
»	III	Victor Cațafani	5/10

~ ~ ~

Ministerul de Domenii, direcția
Vânătoarei, Inspectoratul de Vânătoare
al județului Iași.

APLICAREA LEGII

În luna Aprilie a. c., s'a confiscat de către jandarmi dela locuitorii: Tudose Căruntu, Ioan I. Obrijanu și Irimia Enache din comuna Rădeni-Basarabia, 64 metri plasă cu ochiuri făcută din cânepă, care servia susnumiților la prinderea vânatului, în special pentru iepuri.

Plasa se află în păstrarea Inspectoratului.

Inspector, G. Lecca

~ ~ ~

COMUNICĂRILE REUNIUNEI REGNICOLARE A PRĂSITORILOR DE CÂINI DIN CLUJ.

A V I Z

Se aduce la cunoștința amatorilor, că disputarea premiului «Clubului Vânătorilor din Caransebeș» pentru cel mai bun «verlorenapporteur» câine de aret, în conformitate cu «Regulamentul» acestui premiu, publicat mai jos, va avea loc în ziua de 2 respectiv 3 Octomvrie la Timișoara, în cadrul concursului de vânatoare pentru câinii de aret organizat de «Reuniunea Regnicolă a Prăsitorilor de Câini din România». Inscriverile se fac la subsemnatul până în ziua concursului. Taxa de înscriere 100 Lei.

Caransebeș, la 2 Aprilie 1927.

Ing. Alex Andrei

Președintele Clubului Vânătorilor
din Caransebeș

PREMIUL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

«Reuniunea Regnicolară a Prăsititorilor de câini din România» aduce la cunoștința cetitorilor «Revistei Vânătorilor», că «Uniunea Generală a Vânătorilor din România» a binevoit să primească patronajul concursului de vânătoare pentru câinii de aret, ce vom aranja în ziua de 2 Oct. 1927 la Timișoara și a donat în același timp și un obiect de valoare pentru a fi decernat ca premiu de onoare.

Subsemnații în calitate de organizatori al concursului exprimăm pe această cale recunoștință «Uniunii Generale a Vânătorilor din România», atât pentru acest act de încurajare manifestat față de mișcarea kynologică din țară, cât și în general pentru felul cum a sprijinit și până acum acțiunea noastră și ca atars declarăm premiul de onoare ce a donat ca:

Premiu principal al concursului
stabilind următoarele norme pentru decernarea lui:

1. Câștigătorul premiului U. G. V. R. va primi și mențiunea de «cel mai bun câine al concursului».

2. Premiul va fi acordat definitiv aceluia câine de aret cu pedigrée, care va fi ales de arbitru concursului, fără drept de apel, dintre cei doi câini clasificați cei dintâi (cu premiul I) dintre câinii în vârstă dela categoriile câini englezi și francezi și câini de raesă germană, care corespunde în mod superior condițiilor pretinse dela categoria pe care o reprezintă.

Caransebeș, la 2 Aprilie 1927.

(ss) Lt.-col Aurel Bozac

Președinte

Ing. Alex. Andrei

delegat cu organizarea
concursului

PREMIUL CLUBULUI VÂNĂTORILOR DIN CARANSEBEȘ

Comitetul «Clubului Vânătorilor din Caransebeș» a decis în ședința sa din 25/III a. c. înființarea unui premiu permanent pentru câinii de aret, cari satisfac condițiile de urmărirea și aportarea vânatului mic rănit (Verlorenapporteur), disputarea căruia se va face conform acestui

Regulament

Art. 1. Premiul «Clubului Vânătorilor din Caransebeș» se dispută

anual cu ocazia unui concurs oficial pentru câinii de aret, aranja de «Reuniunea Regnicolară a Prăsititorilor de Câini din România» În cazul că un asemenea concurs nu are loc, Clubul va aranja singur un concurs special pentru examinarea câinilor de aret «Verlorenapporteur».

Art. 2. Locul și data concursului se va anunța în revistele de vânătoare din Țară cu cel puțin 2 luni înainte.

Art. 3. Examinarea câinilor se va face pe urma naturală sângerândă a iepurilor răniți.

Art. 4. Câștigarea premiului dă dreptul proprietarului câinelui de a ține premiul în posesiunea sa până la un nou concurs, când premiul va fi predat juriului concursului respectiv.

Premiul devine proprietatea definitivă a dresorului respectiv a vânătorului:

a) când el câștigă premiul cu același câine la trei concursuri consecutive, sau la cinci concursuri cu intermitență sau

b) când el câștigă premiul cu diferiți câini de cinci ori consecutiv sau de opt ori cu intermitență.

Pentru fiecare caz de câștigarea premiului, câștigătorul va obține și diplomă, care rămâne proprietatea definitivă a lui.

Art. 5. Arbitrul respectiv juriul concursului, decide acordarea premiului. Contra acestei deciziuni nu există apel.

Caransebeș, la 26 Martie 1927.

(ss) Ing. A. Mălăescu

Secretar

(ss) Ing. Alex. Andrei

Președinte

Primăria Comunei Cenei

Jud. Timiș-Torontal

No. 784/1927

PUBLI CAȚI UNE

Dreptul de vânătoare de pe terenurile comunei Cenei, cu o suprafață de cca 7649 jug. cad. se va da în arendă pe un timp de 10 ani, cu începerea de 1 Ianuarie 1927 până la 31 Decembrie 1936.

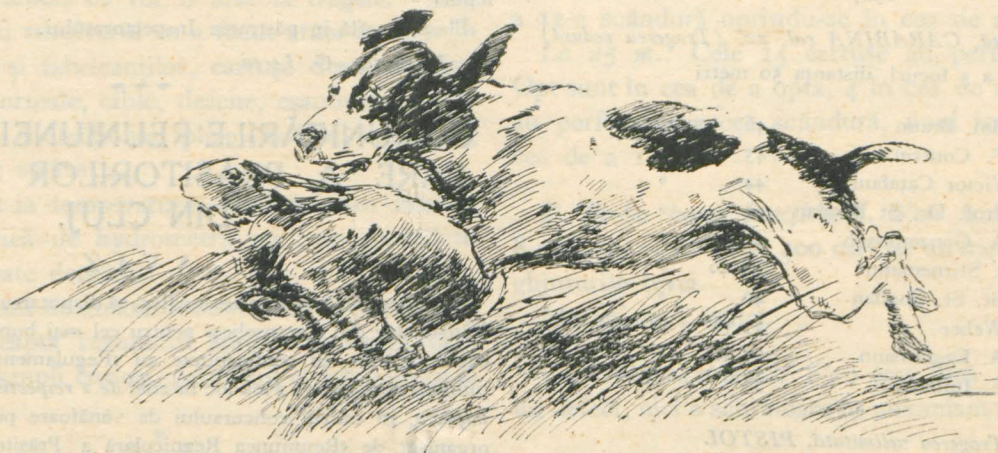
Licitația va fi orală, și se va ține în ziua de 25 Iunie 1927. ora 9, în sala de ședințe a Primăriei.

Condițiunile se pot vedea la Primărie între orele oficiale.

Dat în Cenei, la 19 Aprilie 1927.

Notar (ss) Nicolae Számi

Primar, (ss) I. Engelmann

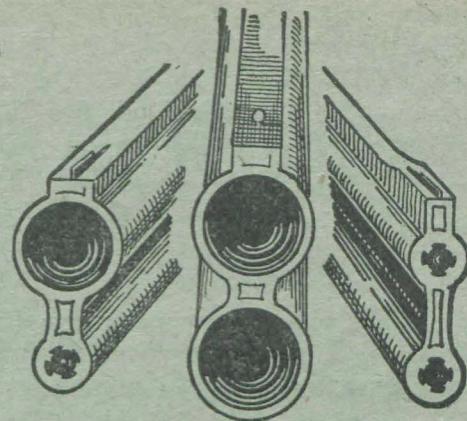

FONDATA IN 1898

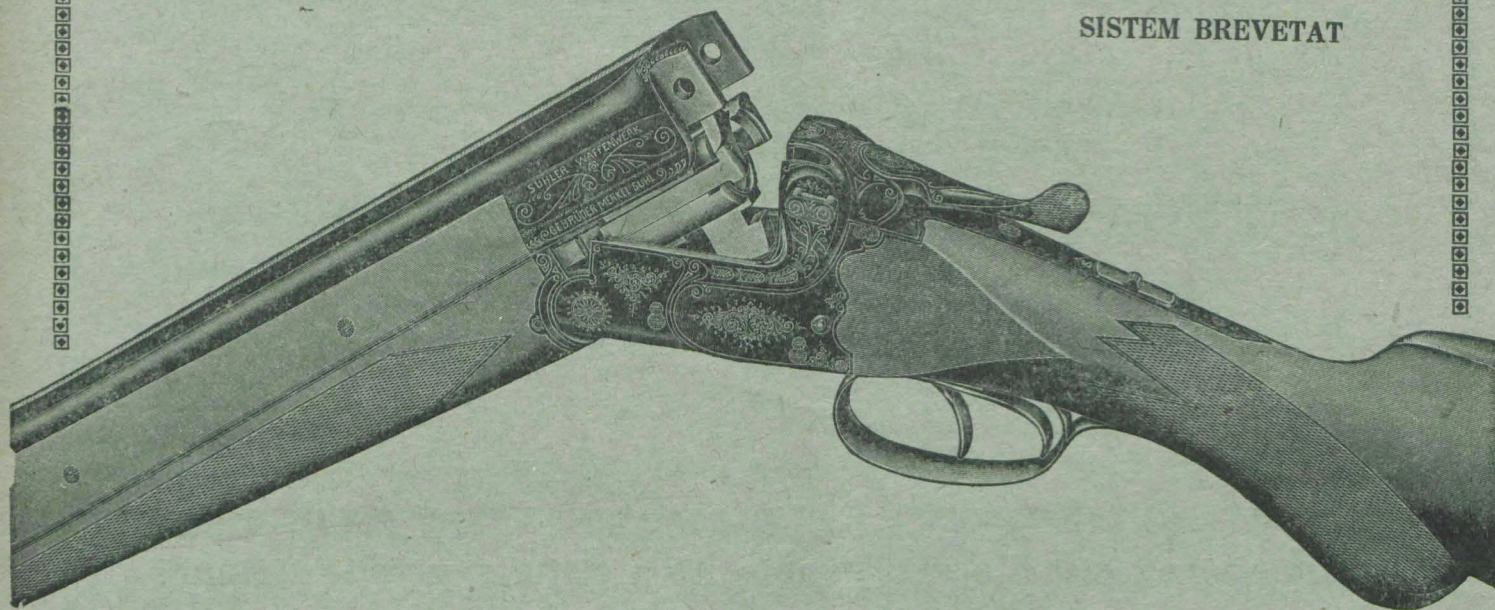

MARCA FABRICII

SISTEM BREVETAT

Gebrüder Merkel
Gendehre

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VĂRSAT LEI 50.000.000

FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCOBANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENTII Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

AGRONOM

Sas Transilvănean

Cu titlu academic (etate 41 ani)
cu practică îndelungată în agri-
cultură, industria agricolă și ocro-
tirea vânatului mare, caută post de
încredere la moșie sau industrie.

A se adresa la „UNIUNE“

GHEORGHE CIMPOERU

EPUREȘTI (Vlașca)

Face orice fel de instalațiuni vână-
toarești, cum sunt cutii pentru clocitul
ouălor de fazan în fazanerii artifi-
ciale, capcane pentru distrugerea ră-
pitoarelor, case de vânătoare tran-
sportabile, etc.

AFACERE SIGURĂ

Tehnician de arme, bine cunoscut printre
vânătorii bucureșteni, având reprezen-
tanța pentru România a 4 case de arme,
munițiuni și ustensile de vânătoare din
Belgia, Germania și Cehoslovacia, posedând
garanții sigure aci în București, caut *aso-
ciat-capitalist* dispunând de un capital de
150.000—200.000 lei, spre a deschide un
magazin de arme, munițiuni și articole de
vânătoare și sport, precum și un birou de
vânătoare după model din străinătate.

**A se adresa: NOWAK,
Str. N. Bălcescu 45, București.**

O C A Z I E

Pușcă calibru 12, pentru
tir de porumbei și tir lung

HOLLAND & HOLLAND

absolut nouă, cu platine demonta-
bile și camere de 70 mm., **SOSITĂ**
ACUM DIN LONDRA, de vânzare
80.000 LEI

A se adresa la Uniunea Generală a vânătorilor
din România.

„D A N U B I U L“

ȘANTIERELE ȚĂRII ROMANEȘTI PENTRU CONSTRUCȚIUNI
NAVALE ȘI METALURGIE * SOCIETATE ANONIMA * BRAILA

CONSTRUCȚIUNI, REPARAȚIUNI ȘI MODIFICĂRI DE VASE
NAVALE DE ORICE CATEGORIE

CONSTRUCȚIUNI ȘI REPARAȚIUNI DE MAȘINI MARINE,
INDUSTRIALE, AGRICOLE, VAGOANE ȘI LOCOMOTIVE

REPARAȚIUNI DE AUTOMOBILE ȘI MOTOARE, LUCRĂRI
DE ORICE GEN LA MAȘINA DE FREZAT UNIVERSALĂ

TURNĂTORIE DE FONTĂ, BRONZ ȘI ALTE METALE, CON-
FEȚIONAREA SPECIALĂ A CORPURILOR ȘI CAPETELOR
„DIESEL“

DOC PLUTITOR, ȘALUPĂ CU POMPE DE SALVARE

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA GENERALĂ A ȚĂRII ROMANEȘTI

CAPITAL LEI 60.000.000 ȘI REZERVE LEI 50.000.000

SEDIUL CENTRAL IN BUCUREȘTI STR. LIPSCANI No. 10

Sucursale: Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați
Giurgiu, Ploești, T.-Măgurele, Oradea-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate: „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și
Economii, Timișoara. „BANCA BASARABIEI“ Chișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte: I. C. RÂMNICIANU-MANOLESCU

Vice-Președinți: Principele B. ȘTIRBEY și I. M. MITILINEU

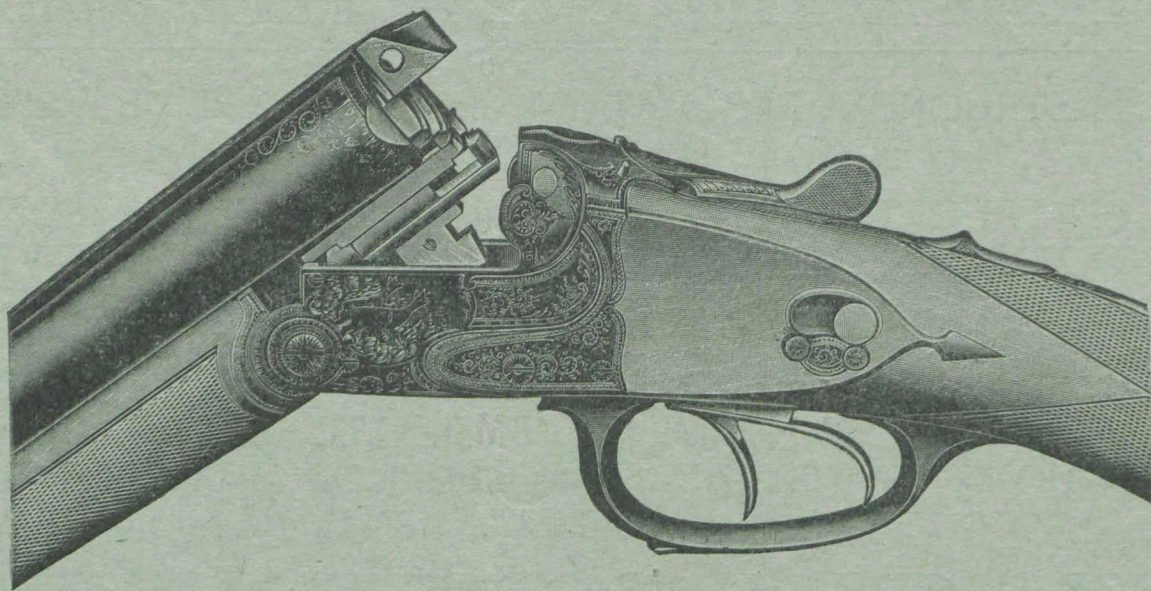
Membrii:

VICTOR ANTONESCU, Principele JEAN CALLIMACHI, Dr. I. COSTINESCU, HENRI
CATARGI, C. G. DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul AL. HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU,
Inginer C. OSICEANU Director General: M. A. GEORGESCU

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehniciani și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ " 3.000 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.750 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“**

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI